

BU HİKÂYE SENDEN UZUN OSMAN

AYLİN BALBOA

iletişim

öykü

AYLİN BALBOA İzmit'te doğdu. Ankara'da okudu. İstanbul'da yaşıyor. Kitapları: *Belki Bir Gün Uçarız* (İletişim, 2014), *Ateş Sönene Kadar* (İletişim, 2021), *Bu Hikâye Senden Uzun Osman* (İletişim, 2022).

İletişim Yayınları 3175 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 561
ISBN-13: 978-975-05-3332-7
© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2022, İstanbul
2. Baskı 2022, İstanbul
3. Baskı 2022, İstanbul

EDİTÖR Kıvanç Koçak
KAPAK Suat Aysu
KAPAK ÇİZİMİ Aylin Balboa
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Oben Üçke
BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AYLİN BALBOA

Bu Hikâye Senden Uzun Osman

iletişim

Bu öyküler, Mart 2017-Nisan 2022 tarihleri arasında *Kafa* dergisinde aralıklarla yayımlanmış olup, hepsi gözden geçirilmiştir. "Düelloya Müelloya Gitmiyorum Osman" bu kitap için özel olarak yazılmıştır. Çizimlerin tamamı yine bu kitap için Aylin Balboa tarafından yapılmıştır.

Balık'a...

İÇİNDEKİLER

1 Ayrılmalıyız Osman 9

2 Barışalım mı Osman? 15

3 Senin canın sağ olsun Osman 21

4 Ben burada bekliyorum Osman 27

5 Hiç bilmiyorum Osman 33

6 Ben artık istemiyorum Osman 39

7 Yuvarlanıp gidiyorum Osman 45

8 Yeni bir yıla daha, yine seninle başlamak istemezdim Osman 51

9 Senden ayrılmaktan bıktım Osman 57

10 Daha ne olsun Osman! 63

11 Düelloya müelloya gitmiyorum Osman 69

12 Aman ne bileyim Osman 75

13 Bizden büyük hayat var Osman 81

14 Ateş hâlâ sıcak,
fazla uzaklaşmış olamam Osman 87
15 Oturdum, geçmesini bekliyorum Osman 93
16 Gülelim gitsin Osman 99
17 Biz biliyoruz da mı yaşıyoruz Osman? 105
18 Tadilattayız Osman 111
19 İyi ki doğdum be Osman! 117
20 Astalavista Osman 123

Ayrılmalıyız Osman

Bu ilişki beni çok yıprattı, ben ayrılmak istiyorum Osman. Zaten bu kış sündükçe sündü, bitmek tükenmek bilmedi. Kış uykusuna yatan hayvanlardan olmadığımız için çok canım sıkılıyor, ben ayrılmak istiyorum Osman.

Kutup ayılarının bembeyaz tüylerinin altında güneş ışınlarını daha iyi emebilmeleri için simsiyah derileri varmış. Onları beyaz bilmeye o kadar alışmışım ki, bu siyahlığa akıl sır erdiremiyorum. Sebebi her ne olursa olsun hiçbir şeyin göründüğü gibi olmamasından yıldım, ben ayrılmak istiyorum.

Kızılderililerde "Yıl" sözcüğü aynı zamanda "Dünya" anlamına da gelirmiş. Birinin bitişi, diğerinin de dönüşünü simgelermiş. "Yıl bitti" demek yerine "Dünya geçti" derlermiş örneğin. Ben genel olarak dünya geçti diye düşünüyorum, buna tahmin edemeyeceğin kadar çok üzülüyorum, Osman ben ayrılmak istiyorum.

Dakikaları icat eden Babillilere her dakika sövüyorum. Zamana bağlanan her şeye sövüyorum ama çiçek saatleri hariç, ne bileyim. Mesela 13, on üçüncü saati, saatle sınırlandırılmamış nihai vahşi saati simgeliyormuş. Bu yüzden uğursuz

diye anılıyormuş. Oysa son denilen şeyin de sonrasının olması fikrinde bir uğursuzluk olduğunu düşünmüyorum. 13 sayısını öz evladım gibi seviyorum. Bunun konumuzla olan ilgisini anlatamasam da ben ayrılmak istiyorum Osman.

Bir zaman kadar önce saatimin pili bitti. Ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyorum, çünkü dediğim gibi, saatimin pili bitti. Bana kalırsa saat hep öğleden sonra üç ancak insanları buna ikna etmem her zaman mümkün olmuyor. Onlara göre ya çok geç kalıyorum yahut da epey erken gitmiş oluyorum. Oysa bence öğleden sonra üç her şey için mükemmel zaman, ben hep bu zamanda kalmak istiyorum. Zaman denilen şeyle ne kadar büyük bir husumetim olduğunu bir türlü anlamayıp beni kendi zamanına ayarlamaya çalıştığın için de senden ayrılmak istiyorum Osman, olmuyor, ben çok yıprandım.

Geçen gece bütün vidalarımı itinayla söküp kendimi açtım. Anatomik olarak kimseden bir farkım yokmuş, ben de insanmışım. Bunu görmek büyük bir hayal kırıklığı yaşamama neden oldu, ben ayrılmak istiyorum Osman. Zaten sonrasında da bir türlü toparlanamadım. Hani konuşmuştuk ya, insan vücudu tatile giderken ne bulursan tıkıştırdığın bir bavul gibi. Bir kere açtıysan bir daha katiyen aynı şeyleri içine sığdıramıyorsun. İşte benim de kendimi söküp takmaya çalıştığım o gece, bütün organlarımı hatırladığım kadarıyla yerlerine yerleştirdikten sonra bir parçam dışarıda kaldı. Anlayacağın, bir süredir beynimi dandik bir pazar poşetinde taşıyorum. Eksik kadroyla iyi bir mücadele sergileyemiyorum, ben ayrılmak istiyorum Osman.

"Normal" sözcüğü Latince "Gönye" anlamına gelen "Norma" sözcüğünden türemiş. Normallik geometrik bir hadiseymiş yani, yere dik açıyla durabilenler için kullanılıyormuş. Bense yıllardır kendimi yere dik hissetmiyorum. Bundan mıdır bilmem, bu ara sık sık düşüyorum. Zaten yerçe-

kimiyle aram hiçbir zaman iyi olmadı, bir türlü ayak uyduramıyorum. Fizik yasaları beni çok hırpalıyor, ben ayrılmak istiyorum Osman.

Bazı geceler rüyamda Plüton'u görüyorum. Hızlı hızlı ilerlemeye çalışıyor ve keşfedildiğinden beri Güneş'in etrafında bir tam tur atamadı diye gezegenlikten çıkarılmasını telafi etmeye çalışıyor. Oysa o çok küçük ve çok uzakta, buna anlayış gösterilmesini bekliyorum. Bu kadar geriden başlamış ve farklı sıklette olan birinin takıma yetişemiyor diye suçlanmasını adil bulmuyorum, ben ayrılmak istiyorum Osman.

Bu ara sık sık o yalnız balinayı düşünüyorum. Hani diğer tüm balinalardan farklı frekansta bir ses çıkardığı için hiçbiri tarafından duyulmayan, yıllardır okyanusta tek başına dolaşan o kimsesiz balinayı. Herkes aynı şarkıyı söylemek zorunda değil ki. Bunun bedelinin bu kadar ağır olmasına çok kızıyorum. O balinaya büyük bir şefkat duyuyorum, ben ayrılmak istiyorum Osman.

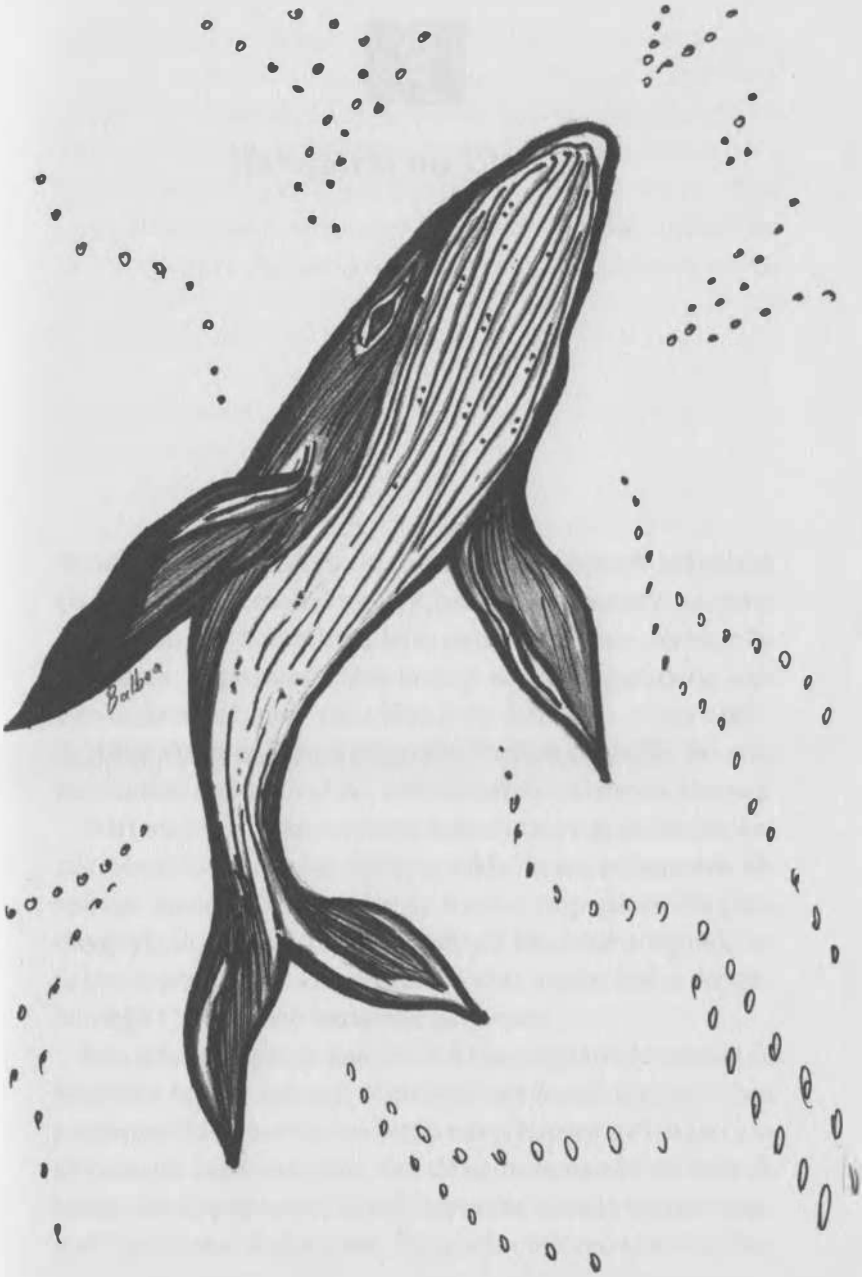
Dinlediğim şarkı "Neydi bir arada tutan şey ikimizi?" diye soruyor. "Mezon Alan Teorisi" diye cevap veriyorum. Romantizm pek bana göre değil Osman, olmuyor, yapamıyorum.

Şimdi tutup da "Beni çok üzüyorsun" falan filan demeyeceğim. Üzülmek mesele değil çünkü, üzüntülerle nasıl baş edeceğimi biliyorum. Ama bu kadar çok öfkeyi ne yapacağımı bir türlü bulamıyorum. Kavga etsek belki biraz rahatlarım. Ancak kavga belli bir samimiyet gerektirir. Seninle o kadar samimi olduğumuzu düşünmüyorum. Halbuki ben gerektiğinde başımı omzuna koyabileceğim birini değil, sinirlendiğimde direktoman kafayı koyabileceğim birini arıyorum. Sana kafa göz dalamadığım için bir türlü sakinleşemiyorum, ben ayrılmak istiyorum Osman.

Geceleri uykumdan uyanıp da yanımda kendimi görünce korkudan aklım çıkıyor. Onca yıllık kendimim, hâlâ kendi-

me alışamadım. Yani ben henüz kendimle ilgili oryantasyon sürecimi tamamlayamamışken bir başkasına alışmamı beklemek delilik olur Osman, delirme, ben ayrılmak istiyorum.

Şu sıralar her şeyi kabullenmenin getirdiği bir rahatlık yaşıyorum. Tıpkı papağanlar gibi herkesi kuş sanıyorum. Sana bu satırları şahsi kanatlarımla yazıyorum. Her şeye rağmen seni seviyorum, ama ben ayrılmak istiyorum Osman.

Barbara

Barışalım mı Osman?

Bundan önce söylediklerimi unut, ben barışmak istiyorum Osman. Ayrılalım dedim diye hemen ayrılmamız mı gerekir? Bir an boş bulundum. İçim şişti, aklım taştı, hormonlarım coştu, konuştum. Dilin kemiği yok, kulağınkilerse nalbur malzemesi gibi. Yani kemiksiz dilimden çıkan sözlere itibar etme, aşkımızı örs-çekiç-üzenginin yanlış koordinasyonuna mahkûm etme, ben barışmak istiyorum Osman.

Âdet meselesi bence evrimin kadınlara attığı en büyük kazık. Metabolizmamızın binlerce yıldır bunu çözememiş olmasına inanamıyorum. Her ay sürekli inip çıkan elli çeşit duyguyla dolup taşıyorum. Kendimle baş edemediğimde işte bazen böyle sana sataşıyorum. Fakat bunlar kalıcı duygular değil Osman, ben barışmak istiyorum.

Bazı atlar çatlayacak kadar çok koşup ağızları dumanlar ve köpükler içinde kalınca, ölmemek için kendi dişleriyle boyunlarındaki damarlardan birini ısırıp kanatır ve kanları aktıkça ancak rahatlarlarmış. Ben de uzun zamandır çatlayacak kadar çok koşuyorum. Kendi boynuma uzanamayınca maalesef böyle seni dişliyorum. İki gözüm önüme aksın ki, bu-

nu sadece hayatta kalabilmek için yapıyorum, Osman ben barışmak istiyorum.

Bir palmiye türü, güneş ışığına yaklaşabilmek için köklerini kullanarak yılda ortalama bir metre, ömürleri boyunca da yirmi metre yer değiştirebiliyormuş. Ağaç dediğin yürür mü? Bu yürüyormuş işte. Bunu öğrendiğimden beri pencereden sürekli sokaktaki ceviz ağacını gözetliyorum. Her an bir şerefsizlik yapabileceğinden kuşkulanıyorum. Yokluğunda ağaçlara bile güvenmiyorum, ben barışmak istiyorum Osman.

Su samurları, akıntıyla farklı yerlere sürüklenmemek için uyurken el ele tutuşurlarmış. Bu bilgi azıcık ağlamama neden oldu ama o akıntıdan bahsetmeyeceğim, olayı dramatize etmek istemiyorum. Ben asıl sana hamamböceklerinden bahsetmek istiyorum. 250 milyon yıldır hiç değişmemiş olduklarını biliyor muydun? Dünyanın başından neler gelmiş geçmiş ama onlar hâlâ ilk günkü gibi yaşıyorlar. Atom bombası filan atılıyor, "Bize fark etmez" deyip yaşamaya devam ediyorlar. İşte ben de sana karşı, tıpkı hamamböcekleri gibi, başından beri değişmeyen bir sevgi besliyorum. Tarif etmek için daha sevimli bir hayvan bulamadım, özür diliyorum, ben barışmak istiyorum Osman.

Son günlerde hep aynı rüyayı görüyorum. Bir dağ yolunda çok eski bir dolmuşun içindeyim. Tıngır mıngır hareket ederken, yukarılardan büyük bir kütle halinde toprak sökülüp kopuyor ve üstüme doğru geliyor. Hayır, toprağın altında kalmıyorum. Altında kalacağımdan da korkmuyorum. İzlerken müthiş bir heyecan duyuyorum sadece. Heyelan yolu kapatıyor, daha fazla ilerleyemeyeceğimi anlayınca uyanıyorum. Sonrasında kalkıp mutfakta dertli dertli sigaramı içerken, keşke bunu sen de görseydin diye düşünüyorum. Rüya ya da gerçek, gördüğüm her güzel şeyi seninle paylaşmayınca eksik kalıyorum, Osman ben barışmak istiyorum.

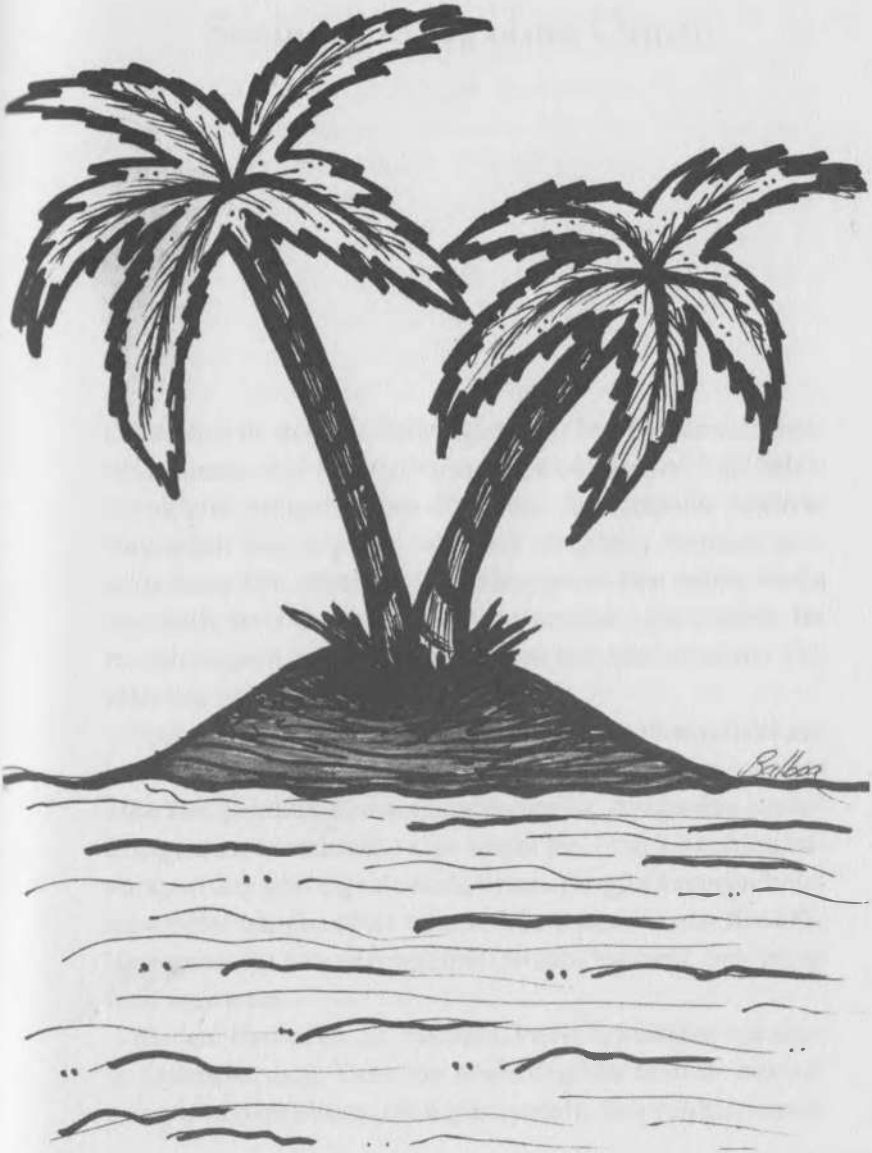
İnsanın sabahları uyanınca kafasını bıraktığı yerde bulması büyük nimet. Son zamanlarda bu hususta epey güçlük çekiyorum. Sen gittiğinden beri kafamı hiçbir yerde bulamıyorum, ben barışmak istiyorum Osman.

Yani tabii bir kamyon laf ettim, seni de anlıyorum. İşleri akışına bırakayım diyorum ama Termodinamiğin İkinci Yasası'ndan çok korkuyorum. *Evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemler zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gider,* bak, kapı gibi bilimsel kanıtlarla konuşuyorum. Küçük bir arıza verdik diye komple sistemimizi bozmaya ne gerek var Osman, ben barışmak istiyorum.

Üstelik bu dönemde Venüs geriliyor, Merkür takla atıyor, Satürn de hulahop çeviriyormuş. Açılarına bir şeyler olmuş. O onun evine girmiş, öteki berikine transit geçmiş, bir şeyler bir şeyler... Yukarıda neler oluyor hiç anlamıyorum. Bu gezegenlerin ne bok yediği belli değil Osman, kozmik tuzaklara düşmeyelim, ben barışmak istiyorum.

Son bir ayda düşünmek için hayli zamanım oldu. Kafam minibüse döndü, ayakta yolcu bile alıyorum. Kendimi bu şekilde sürmeye devam edersem kaza yapmaktan endişe ediyorum. Ağzımdan yel alsın Osman, ben barışmak istiyorum.

Issız bir adaya düşsen yanında götüreceğin üç şey sorusuna bıçak, çakmak ve Osman diye cevap veriyorum. Bıçak seni kesip doğramak, çakmak da ateş yakmak için. İnsan etini pişirmeden yiyebileceğimi düşünmüyorum... Yani evet, ara ara seni bıçaklamak istediğim doğru ama genellikle şaka yapıyorum. Sana bu satırları ıssız bir adadan yazıyorum. Elimdeki çakmağa bakıp bakıp piromanik hayaller kuruyorum. Seni, olmadığın adaları yakmayı düşünecek kadar çok seviyorum. Rica ederim beni ateşli suçlara teşvik etme Osman, ben barışmak istiyorum.

Balboa

Senin canın sağ olsun Osman

Daha önce de defaatle belirttiğim gibi, ben barışmak istiyorum Osman. Sırf ben istiyorum diye olacak şey değil tabii, çocuk gibi tutturduğumu düşünme. İkili ilişkiler Adem'le Havva'dan beri hep çok karmaşık olagelmiş, bundan sonra da kolay beri çözüleceğini sanmıyorum. Ben sadece başka seçeneklerimiz de olabileceğini söylemeye çalışıyorum. Elma istemezsen karpuz almıştım onu keseyim diyorum. Osman ben uzlaşmak istiyorum.

Birazdan söyleyeceklerimi şahsi algılama, pürmelalimi anlatmaya çalışıyorum. İçimde seninle hiç ilgisi olmayan bir öfke var. Şimdilik kontrol altında sayılır. Ayağından zincirle bağladım, kömürlükte zapt ediyorum. Onu karanlıkta büyütüyor, her gün çiğ etle besliyorum. Bir gün kaçmayı başarırsa neler olabileceğini tahmin bile edemiyorum. Bir delilik yapmasına izin vermeyelim Osman, tut beni, ben barışmak istiyorum.

Medeni Kanun'un 23. maddesi, kişiyi kendinden korumayı hedefliyormuş. Yani tam böyle değildir tabii de böyleymiş gibi algılamaktan çok hoşlanıyorum. Sen yokken kendi-

mi kendimden korumakta güçlük çekiyorum. Kanun namına dön Osman, ben barışmak istiyorum.

Bazen saatlerce internetten uzaydaki uyduların canlı yayın akışlarını izliyorum. Her şeyin olağanüstü bir olağanlıkta akması, o sonsuz boşlukta hiçbir şey olmaması ruhuma iyi geliyor, sakinleşir gibi oluyorum. Bu sakinlik televizyonu açana kadar sürüyor. Cennet vatanımızın politik gündeminden saçlarım beyazladı, sinirden yatak sardım, kaputumdan dumanlar çıkartıyorum. Ülkenin hali hal değil, bu olanlar yalnız başına taşınacak gibi değil. Gelip biraz destek atsan ne güzel olur Osman, ben kaldıramıyorum.

Dönüşünün bu jeopolitik mutsuzluğuma bir faydası olmayacağını biliyorum. Menfi duygularımı müspete çevirmek için çok daha büyük mucizeler gerektiğinin de farkındayım, bundan bahsetmiyorum. Ama iki kişi üzülmek, tek başına üzülmekten iyidir diye düşünüyorum. Ne bileyim Osman, ben barışmak istiyorum.

Kendi küçük dünyamda ise günler öyle ya da böyle geçiyor. Tek başıma bitiremediğim ekmekler bayatlıyor ama kalanını kuşlara veriyorum. Çay demlesem ziyan olacak diye poşetleri bardaklara sallıyorum. Eskisi gibi sofralar kurayım, kahvaltılar hazırlayayım gibi heveslerim kalmadı artık. Buzdolabının önünde bir şeyler atıştırıyorum, pratik oluyor, buzdolabımı seviyorum. İnatçı kavanoz kapakları için basit bir teknik buldum, kenarından bıçakla fıs yaptırıyorum hemen açılıyor. Dans etmek istediğimde vileda sopası hiç itiraz etmiyor, kitap okusam kimse ses çıkarmıyor... Vurdulu kırdılı filmlerden de kurtuldum, sanata doyuyorum. Esasen yalnızlıkla bir problemim yok yani, ben sensizliği pek sevmiyorum.

Yokluğunda origamiye sardım, elime geçen tüm kâğıtları katlıyorum. En son bir tavuk yaptım mesela, epey güzel oldu, şimdi çiftlik kurmayı düşünüyorum. Kâğıtlara baka ba-

ka katlanmayı öğreniyorum. Ne diyeyim Osman, katlanıp gidiyorum.

Mecburen işe gidiyorum tabii, kapitalizmde ayrılık izni diye bir izin yok. Çalışmak, kafayı serin tutmamı sağlıyor hem, çok düşünmüyorum. Çalışmadığım günlerde ise bazen rastgele bir otobüse biniyor, son durağa kadar gidip oradan başka bir tanesine biniyor, akşam olana kadar bu şekilde şehri turluyorum. Aşk acısının içinden otobüslerle geçiyorum. Aktara aktara bir düzlüğe çıkacağımı umuyorum. Sen beni düşünme Osman, bir yolunu buluyorum.

Geçenlerde spor salonuna yazıldım. Herkes gittiğine göre bir bildikleri vardır diye düşündüm. Fakat koşu bandında koşarken kendimi laboratuvar fareleri gibi hissetmekten alıkoyamıyorum. Bir şeyden kaçmıyorsak niye koşuyoruz anlamıyorum. O kadar koşup da bir metre bile yer değiştiremeden aletten indiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu spor işini sürdürebileceğimi sanmıyorum. Yemişim endorfinini Osman, ben durmak istiyorum.

Üzüntüden ağlayacakmış gibi olduğumda rahmetli babaannemin rahmetli ineklerini düşünüyorum. Babaannemi pek sevmezdim ama niyeyse ineklerini çok özlüyorum. Kendimle muhabbet açtığımda konuyu değiştirmek için mutlaka bir yol buluyorum. Sen endişelenme Osman, ben hallediyorum.

Kafam sürekli su alan bin tonluk bir kuru yük gemisi. Batsa kurtulacağım ama batmayacağını da adım gibi biliyorum. Sana bu satırları okyanusun ortasından yazıyorum. Seni her türlü hava ve yol koşulunda seviyorum. Son kez hatırlatmakta yarar görüyorum, elbette muradım barışmaktan yana. Ama şu dünyadan kimseyi gerçekten sevmeden geçip gidenlere göre yine de şanslı hissediyorum. Yani diyorum ki, dönmeyeceksen de mühim değil, bu duygu bana yeter, senin canın sağ olsun Osman.

Balbo

Ben burada bekliyorum Osman

Ne zamandır ses çıkarmadım diye senden vazgeçtim sanma, buradayım, bekliyorum Osman. Balkondaki çamaşırlığa mandalla kollarımdan asılmışım da orada öylece unutulmuşum gibi... Ben kurudum artık topla beni Osman.

Çince "Li" kelimesi, hem ayrılık hem de armut anlamına gelirmiş. Bu sebeple Çin geleneklerinde sevgililerin ayrılmamaları için bir armudu bölerek paylaşmamaları tavsiye edilirmiş. Şu anda bir armut ağacının tepesindeki evimde oturmuş, nasıl da eğlenerek armut yediğimiz o günü anımsıyorum. Bizi ayıran şeyin bir armut olması fikrini kabullenemiyorum. Başka bir şey olmasını da kabullenemiyorum. Genel olarak kabullenemiyorum Osman.

Niyeyse bu ara, yıllar evvel motordan düşüp yaraladığım dizim sızlıyor. Doktor yağmurlu havalarda problem çıkarabilir demişti ama yaz ortasında neyin ağrısıdır hiç anlamıyorum. İçimin rutubetlenmiş olması ihtimali üzerinde duruyorum. Hasılı bir süredir yürürken biraz tekliyorum, sakat sakat bekliyorum Osman.

Sıkıntıdan kendimi bahçe işlerine vakfettim, boyuna toprak eşeleyip bir şeyler ekmeye çalışıyorum. Çapasıydı, güb-

resiydi, suyuydu derken telef oluyorum fakat ne kadar didinsem de işe yaramıyor. Tohumlar filizlenmiyor, fidanlar boynunu büküyor, maşallah dediğim üç gün yaşıyor. "Eli bereketli" denilen türden bir insan olmak isterdim, bu meseleyi kıvıramamama çok içerliyorum. Bir tek, sakinleştirici etkisiyle nam salmış passiflora çiçeği coşkuyla büyüdü, onun da doğanın bana bir kıyağı olduğunu düşünüyorum. Çiçeğimi koklaya koklaya günleri günlere ekliyorum, sakin sakin bekliyorum Osman.

Yakutlar, insanların insan olarak dünyaya gelmeden önce gökyüzünde kuş olduklarına inanırlarmış. Bu, yeteri kadar zaman geçtikten sonra tüm kuşların insana dönüşeceği anlamına da geliyor mu, bilmiyorum. Bunu öğrendiğimden beri kargam Zühtü'yü daha dikkatli izliyorum. Kafayı yemiş gibi görünmek istemem ama, tövbe Allah, bazen içinden bir adamın pis pis bana baktığı hissine kapılıyorum. Sen yokken kargalarla bile mesafemi koruyor, kaygılarla bekliyorum Osman.

Altay dillerinde cehennemi ifade eden bir kelime yokmuş biliyor muydun? Bu nedenle cehennem kavramı kısa süre öncesine kadar bu halklarda hiç var olmamış. Buradan, yokluğunla cehennem arasında bir bağ kurmayacağım elbette, insan gibi bilgi veriyorum. Okumak, yeni şeyler öğrenmek her zaman en iyi baş etme yöntemim oldu. Birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyduğum bu günlerde de yine kitaplara sığınıyorum. Hem böylece sana anlatacak bir sürü şey biriktiriyorum, sayfaların arasında bekliyorum Osman.

Yaşlılar gençlere deneyimlerini aktararak ilerlemeyi sağlıyorlar, gençler yaşlılara anlatarak genişlemeyi. Bense bu aralar kimseye hiçbir şey anlatmak istemiyorum. Kabuğuma çekildim, gizli gizli bekliyorum Osman.

Geçenlerde, vahşi aslan sürüsü tarafından yakalanmış bir ceylanın tam boynundan dişlenirken çekilmiş bir fotoğra-

fını gördüm. Yapacak hiçbir şey olmadığının farkında olan zavallı ceylan, bu esnada hiç istifini bozmadan dimdik ileri bakıyor ve kaçınılmaz kaderine gururla teslim oluyor. Uzun zamandır ben de vahşi bir şeyler tarafından sürekli dişleniyormuş gibi hissediyorum. Buna rağmen o ceylan gibi soğukkanlılığımı kaybetmiyorum. Başımı öne eğmiyor, hiçbir şey bana değmiyormuş gibi bekliyorum Osman.

T-Rex dinozor familyasının günümüzdeki son akrabası tavuklarmış. Bitkiler konusunda çok başarılı olmasam da hayvanlarla aram iyi biliyorsun. Üç tane civciv sahiplendim, onlarla oyalanıyorum. Belki ileride büyüyüp dinozor olurlar da neşemizi buluruz diye inceden ümitleniyorum. Ümit dünyası işte Osman, ümitle bekliyorum.

Şimdi detay verip de seni ürkütmek istemem ama aklımdan tuhaf tuhaf fikirler geçtiği oluyor. Arada bir tesisatım yanıyor, asfalyalarım atıyor, ayarlarım bozuluyor. Ne zaman kendimi bu halde yakalasam, elime bir tornavida alıp derhal tamirat işlemine başlıyorum. Şimdilik çözebiliyorum da ileride altına işemeli deli olmaktan korkuyorum. Bir nizama raptıma lüzum görüyorum, tereddütle bekliyorum Osman.

Bütün bu anlattıklarımdan sakın meyus ve perişan bir halde olduğum sonucuna varma. İyiyim ben, kendi kendime de hayli eğleniyorum. Rengârenk boyalar aldım, her yeri boyuyorum. Tahtaları oyup komik heykeller yapıyorum. Oyalanıyorum yani, boş zamanım kalmasın da seni düşünmeyeyim diye hobi manyağı oldum diyebilirim. Bütün bu çabadan yorgun düştüğümdeyse kendi içime kıvrılıp bir güzel yatıyorum. Sana bu satırları ihtiyatla yazıyorum. Gelirsin de bulamazsın diye çok uzaklaşmıyorum.

Buradayım, bekliyorum Osman.

Hiç bilmiyorum Osman

Merhaba Osman, nasılsın? Geçenlerde bir arkadaşım görmüş seni, bakkaldan sigara alıyormuşsun. Söylediğine göre sefil bir haldeymişsin. O kadarcık sürede sefaletini nasıl sezdi bilemiyorum tabii de doğrusunu istersen hoşuma gitti. Yani elbette iyi ve mutlu olmanı istiyorum ama aynı zamanda sürünmeni ve bensiz perişan olmanı da istiyorum. Bu ayrılıklar insanın kafasını çok karıştırıyor Osman, hiç bilmiyorum.

Bazı geceler durduk yere içimden kendimi sokaklara vurup naralar atmak geliyor. Herkesi huzursuz etmek, taşkınlıklar yapmak, olaylar çıkarmak istiyorum. Ama konu komşuya ayıp olur diye duruyorum. Bu medeniyet işleri canımı çok sıkıyor, hiç bilmiyorum Osman.

Son fırtınada bahçedeki yaşlı çam ağacı devrildi. Onca yıllık hayatın gözünün önünde yerle yeksan olması hiç güzel duygu değil, bir yakınını kaybetmiş gibi oluyorsun. Kırıldığı yerden kestik, parçalara ayırdık, cenazesini kaldırdık filan... Günlerce kafam bozuk gezdim. Bugün bir baktım o kesikten minik bir dal çıkararak tekrar büyümeye başlamış. Ya-

şama böyle iştiyakla tutunuşu gözlerimi yaşarttı. Şimdi yanından geçtikçe, onun hevesi ve direnci hakkında düşünüyorum. Belki bir kısmı bana da sirayet eder diyorum, hiç bilmiyorum Osman.

Şu sıra yaşamak için mevzilendiğim yerin yakınından İpek Yolu geçiyor. Bölgeyle ilgili efsanevi hikâyeler var. Tüccarlar, ipek ve baharat yüklü kervanlarla ürünlerini Batı'ya götürüp satmak ve tekrar topraklarına dönmek için hep bu yolu kullanırlarmış biliyorsun. Dönüş yolunda ürünlerin yerini paralar ve altınlar alıyor tabii. İşte o servetin peşinde olan hırsızlar, tepelerin ardına gizlenip uygun zaman gelince kervanların önünü keserek cukkayı indirirlermiş. Soyulacaklarını hisseden bazı çakal tüccarlar, hırsızlar gelmeden evvel servetlerini yol üstünde, sonradan bulabilecekleri bir yere gömerlermiş. Nereye? Çoğunlukla gözlerine kestirdikleri bir taşın dibine. Çünkü taş ebedidir, değişmeyen ve durağan yaşamın simgesidir. Yıllar yıllar geçse bile, çok büyük bir aksilik olmadığı sürece o taş yerinde durur, hep aynı yerde durur. Yanlarından nice yaşam geçip gider, ama taş hep durur. Artık taşlara daha dikkatli bakıyorum. Birinin dibinde hazine bulsam kafam amma rahatlar diyorum. Şimdiye kadar bize hep "parayla saadet olmaz" dediler ama bunu yaşayarak öğrenmek istiyorum, hiç bilmiyorum Osman.

Bazen bıkana kadar Susam Sokağı'ndaki "Arada Kaldım" şarkısının klibini izliyorum. Adamın iki canavar arasında kalışına üzülmem gerekir belki ama epey gülüyorum. Bizi gülmek kurtaracak, biliyorsam bir bunu biliyorum, başka da bir şey bilmiyorum Osman.

Babam öldüğünde cüzdanından katlanmış bir gazete kupürü çıkmıştı. Olimpos'taki Yanartaş'ın fotoğrafıydı, altında da kısaca bölge hakkında bilgi. Gitmek istemiş de gidememiş, canım benim. Sonrasında oraya defalarca gittim ben. Ateşin karşısına oturup saatlerce izledim. Tam bu noktada,

"İşte o anda anladım ki" gibi beylik bir ifade tonuna geçip bu hikâyeden çıkarılacak dersi anlatmaya başlamam gerekir belki. Yok ama, ders mers yok, hayat böyle bir yer değil. İnsan istiyor ki, her şey birbiriyle bağlantılı olsun, işaretleri takip ederek bir sonuca ulaşılsın ve o anda bir aydınlanma yaşansın. Ama olmuyor. Babalar ölüyor, ceplerinden yanan taşların fotoğrafı çıkıyor, sen o taşların yanlarına gidip oturuyorsun, saatlerce bakıyorsun, bakıyorsun ve evet sürpriz: Bir bok anlamıyorsun. Kucağımda anlamadığım milyonlarca şeyle beraber oturuyorum, hiç bilmiyorum Osman.

Döllenme meselesinde en güçlü sperm yumurtaya kavuşur şeklinde bence doğru olmayan bir inanış var. Ben babamın en güçlü spermi olduğumu asla düşünmüyorum. Kesin önümdeki çok daha güçlü kardeşlerimin başlarına hiç beklenmedik aksilikler geldi ve ben mecburiyetten oluştum. Büyük bir talihsizlik sonucu dünyaya geldim yani. Bu tongaya nasıl düştüm hayret ediyorum, hiç bilmiyorum Osman.

Sıcaklarla başım dertte. Beynim jöle kıvamına geldi, bulunduğum kabın şeklini alıyorum. Hareket etmem gerektiğinde bir yerden bir yere gitmiyorum da âdeta akıyorum. İnanır mısın, şimdi dönsen... Sarılsak mesela... Yapış yapış oluruz diye hiç istemiyorum. Sıcağa dayanıyorum da nem beni öldürüyor Osman, hiç bilmiyorum.

Şu sıralar, keşke biraz daha okusaydım da Voyager uzay aracına pilot olsaydım diye hayıflanıyorum. Dünyadan ancak o kadar uzağa gidersem kafam rahatlarmış gibi hissediyorum. Her şeye rağmen seni seviyorum, ama artık hiç bilmiyorum Osman.

Ben artık istemiyorum Osman

Lafı dolandırıp lüzumsuz heyecanlara mahal vermeden peşin peşin söyleyeyim, ben artık istemiyorum Osman. Güzel başlayan bazı romanlar ilerledikçe sarpa sarmaya başlar da bir umut okumaya devam edersin ya, hah işte ben öyle yapmayı bıraktım. Neresinde kaldığımı unutmayayım diye değil, tam da neresinde vazgeçtiğimi hatırlayayım diye sayfayı köşesinden katlayıp rafa kaldırıyorum, yani artık istemiyorum Osman.

Geçen gece tuhaf bir şey oldu. Rüyamda, tıpkı gerçekte olduğu gibi uyuyorum ve sabah uyandığımda birdenbire çok yaşlanmış olduğumu fark ediyorum. Saçlarım beyazlamış, kamburlaşmışım, yataktan kalkabilmek için bastona ihtiyaç duyuyorum ve yetmezmiş gibi bütün bunların arasında hâlâ "Osman, Osman" diye sayıklıyorum! Kan ter içinde uyandım. Öyle gerçekçiydi ki, ihtiyarlamadığıma ikna olmak için kalkıp aynaya bakmam gerekti. Ama bu rüya, kendi içimde küçük bir aydınlanmaya vesile oldu. Zamanla geçsin diye beklediğim bu ağrı, zamanın da geçip gitmesine çare olmuyor. Geçen zaman ömrü eksiltiyor, yaşım aldı başı-

nı gidiyor. Başlarım böyle aşkın ıstırabına Osman, ben artık istemiyorum.

Halk arasında Erika'nın Gülü diye adlandırılan bir bitki var. Bizim halktan bahsetmiyorum tabii, muhtemelen içinde Erika'ların olduğu bir çöl halkı bu. Her bitki gibi susuz kalınca kuruyor fakat ölmüyor. Suyunu tamamen çekince bir top formuna bürünüyor. Sonra rüzgârın da yardımıyla oradan oraya sürükleniyor. Yıllarca süren kuraklığın ardından bile ulaştığı ilk nemli yerde dallarını tekrar yayıyor. Bir de yağmura denk gelirse misler gibi çiçekleniyor. İşte ben de şu sıra kendimi bu bitkiye benzetiyorum. Evet, belki kurudum ama inatla ölmüyorum. Yeşillenmem bir yağmura bakar Osman, ben artık istemiyorum.

Gittiğinden beri sık sık dönsen nasıl olurdu diye düşünüyorum. Başlarda gözümün önüne son derece romantik sahneler geliyordu. Kapı çalıyor... Ben kederle açıyorum. Sen ellerinde çiçekler filan... Ağlayarak sarılıyoruz ve hoop mutlu son. Biraz zaman geçince işin romantizmi azaldı. Kapı çalıyor, ben sinirle açıyorum. Sen tabii öküz değilsin ya yine çiçek almışsın. Bu sefer çiçeğe pek rağbet etmiyorum. Biraz tartışıyoruz, hesaplaşıyoruz sonra yine hooop mutlu son. Biraz daha zaman geçtikten sonraki kurgularımda kapıma gelemiyorsun çünkü iyice yabancılaşmışız, dışarıda bir yerde buluşuyoruz. Hiç yüz vermediğim çiçek masanın bir köşesinde duruyor. Durumumuzu müzakere ediyoruz ve hayır, bu sefer sarılmadan, vaziyeti değerlendirmek üzere evlerimize dağılıyoruz.

Artık düşündüğüm hiçbir senaryonun mümkün olmadığını anlıyorum. Aradan o kadar zaman geçti, sen aynı sen misin? Ben aynı ben miyim? Çiçek bile aynı çiçek değil ki Osman, ben gerçekten istemiyorum.

Bunca zamandır biriktirdiklerim nedeniyle boğazımda oluşmuş yumrular nur topu gibi yumruklara dönüştü. Ge-

lirsen kendimi tutamam da ağzını burnunu dümdüz ederim diye korkuyorum. Hiç dönme Osman, ben vallahi istemiyorum.

Son zamanlarda ufak tefek bahanelerle yazdığın mesajlarda aslında hâlâ seni bekleyip beklemediğimi yokladığının farkındayım. Yani şimdi bunlara ne gerek var Osman, yetişkin insanlarız. Al işte söylüyorum, ben artık istemiyorum.

Herkesin bana seni sormasından da sıkıldım. Bu ayrılık beni âdeta dişi Werther'e çevirdi ve ben o lavuktan gerçekten hiç hazzetmiyorum. Ayrılık acısına iki motor taksam çoktan uzaya gitmiştim, boşa akan enerjiye yanıyorum. Sırf havada kalabilmek için dakikada üç bin kere kanat çırpan sinekkuşları gibi çabalamaktan yoruldum, Osman ben artık istemiyorum.

Bir sıkıntıyı atlatmak dünyanın en güzel hissi, şimdilerde bu duygunun tadını çıkarıyorum. Epey yükseğe çıktım, son düzlükte kanatlarımı tarıyorum. Kafamın içi masmavi bir gök, uçmaya hazırlanıyorum. Bir gün şeklini şemailini unutsam da hayatımın bir döneminde seni çok sevdiğimi hiç unutmayacağımı biliyorum. Fakat benden bu kadar Osman, ben artık istemiyorum.

Balboa

Yuvarlanıp gidiyorum Osman

Bu anlatacaklarımdan aşka meşke bir köprü kurmaya çalıştığımı düşünmeni istemem, sadece biraz konuşmak istedim Osman. İnsan her şeye alışıyor. Bu iyi mi, kötü mü halen bilmiyorum ama işe yaradığı kesin. Seni görmeden yaşayamayacağımı sandığım, kalbimin ağrısından uyuyamadığım günler çoktan geride kaldı. Ama yine de, nadiren de olsa, ilginç şeyler oluyor ve eski alışkanlıklarla ilk iş telefona sarılıp sana anlatma ihtiyacı duyuyorum. Ayrılığın en kötü tarafı şahidini kaybetmek sanırım. Birileri bilmeyince, bazı şeyler hiç yaşanmamış gibi oluyor çünkü. O yüzden izninle biraz anlatmak istiyorum Osman.

Dedemin evini yıktılar. Kendisi öleli uzun zaman oldu ama o ev bana dedem hep oradaymış hissi veriyordu. Geçen sürede evin de yavaş yavaş ölümünü izledim. Önce perdeler öldü, sonra çerçeveler, peşi sıra duvarlar... Şiddetli bir yağış sonrası çatı da ölünce evi yıkıp cenazesini kaldırmaya karar vermişler. Ama ardında tek bir taş bile bırakmadan... Sanki o ev orada hiç olmamış, içinde hiç kimse yaşamamış gibi dümdüz etmişler. Görünce içimde bir şeyler sarsıldı. Hiç olmaz-

sa bir parçası, küçük de olsa bir parçası bırakılamaz mıydı? Boşluk bazen çok kırıcı olabiliyor Osman.

Unutmak da tuhaf mesele. Hayatta kalabilmek için birçok şeyi unutmak zorundayız. Geçtiğimiz kış, çok korkunç diş ağrısı çektim mesela. Şimdi düşününce nasıl şiddetli ağrıdığını hatırlıyorum ama o ağrının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Örneği fiziksel bir ağrıdan versem de söylemeye çalıştığım şeyi anladığını tahmin ediyorum. Herhangi bir konuda, her hatırlamada aynı ağrıları çekiyor olsak yaşamak dayanılmaz olurdu. Düzeneğimizin bizi koruyan ve kollayan bu şefkatli numarasına bayılıyorum. Yalnız ben bu unutma işinde biraz fazla ileri gitmişim, beynimi unutmak için o kadar acımasızca eğitmişim ki, artık lazım gelen şeyleri de hatırlayamıyorum. Geçmiş bulanık bir nehir gibi içimden akıp gitmiş... Altında kaldığım taşların ağırlığını biliyorum da mevzu tam olarak neydi bir türlü çıkaramıyorum Osman.

"Ayı ve İnsan" adında bir belgesel izledim. Orada, zamanında bir ayıyla boğuşmuş yaşlı bir adamın söyledikleri üzerine düşünüyorum bir süredir. Ayıyla karşılaştıklarında tüfeğini doğrultmuş. Ayı, o anda teslim olur gibi ellerini kaldırmış. "Bana bir şans verdi aslında, elleme beni herkes yoluna gitsin demek istedi" diyor ihtiyar. "Ancak ben bu şansı kullanamadım" diye devam ediyor. Tetiğe basmış ama tüfek tutukluk yapmış. Ardından ayıyla boğuşmaya başlamışlar. Sonra nasıl olmuşsa ayının elinden kurtulmayı başarmış ama epey darbe almış tabii, çenesinin yarısı ayının pençelerinde kalmış, izleri görebiliyorsun. Bunca korkuya ve hasara rağmen o adamın ayıdan saygıyla bahsetmesi, hatalı olduğunu kabul etmesi beni çok etkiledi. Bir kavgada çok yara alan her zaman haklıdır diye bir şey yok yani, sana artık hiç kızmıyorum Osman.

Benim hayatımda iyi ya da kötü yönde büyük değişiklikler olmadı. Hâlâ aynı işe gidip geliyorum, hâlâ aynı mahal-

lede yaşıyorum, hâlâ aynı sıkıntılarla boğuşup duruyorum. Camdan bir kavanoza kıstırılmış sinek gibi boşa kanat çırptığımı düşünüyorum çoğu zaman. Belki de bu yüzden sabahları, bütün gece inşaata kum çekmiş gibi yorgun uyanıyorum. Hiçbir şeyin değişmemesi bir taraftan konforlu ama öte yandan çok bunalıyorum. Dertsiz bir hayat olmayacağını biliyorum da, ben artık başka dertlerle boğuşmak istiyorum Osman.

Bazı günler içimde hiç şarkı çalmıyor. Dinliyorum, kulak kesiliyorum ama hiçbir ses duyamıyorum. İşte öyle anlarda istikbalimle ilgili umutsuzluğa kapıldığım oluyor. Bu duyguyu beslememeye çalışıyorum. Çıkıp biraz yürüyüş yapıyorum, güzel bir gün batımına denk geliyorum örneğin, ufaktan toparlanıyorum. Yani bazen zorlamak gerekse de dünyadan umudumu kesmiyorum Osman.

Uzun zamandır sana bu mektubu yazmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Anlatacak çok şey olduğunu sanıyordum ama öyle olmadığını şu anda hayretle görüyorum. Yani var tabii bir sürü şey ama daha fazlası ne yazık ki içimden gelmiyor. Demek böyle oluyormuş. Ayrılık tam da buymuş, artık anlatacak bir şeyinin kalmaması. Şimdi müsaadenle köşeme çekilip biraz bu duruma üzülmek istiyorum. İçimde sana karşı kötü bir duygu yok. Sel gitti kum kaldı, acısıyla tatlısıyla birçok şey yaşandı, hepsi için teşekkür ediyorum. Beni merak etme, başımın çaresine bakıyorum. Sana bir daha yazacağımı sanmıyorum. Umarım her şey gönlünce olur, yolun açık olsun Osman.

Yeni bir yıla daha, yine seninle başlamak istemezdim Osman

Sana bir daha yazmayacağıma söz vermiştim ancak vaziyet gördüğün gibi Osman. Kendimi bildim bileli her gece kendime çeşit çeşit konularda, çeşit çeşit sözler veriyorum. Sabah kalktığımda bunların onda birini gerçekleştirebilirsem şükrediyorum. Bence kim olduğumuzu tuttuğumuz değil, tutamadığımız sözler belirliyor, artık bununla savaşmıyorum. *Deriiiin derin nefes alırken kendime şefkat duyuyor ve her şeyi bağışlayıp sevgiyle kucaklıyorum* diyemeyeceğim, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimle o şekilde muhatap olamıyorum. Ama galiba artık hiçbir şeyi eskisi gibi takmıyorum. Sonuçta tövbemi bozup yeniden yazıyor muyum, yazıyorum. Arthur Conan Doyle'a ölmüş Sherlock'u dirilttiren hayat, sana bana ne yapmaz Osman.

Sanki bir arıza çıktı da beynimin sağ lobuyla sol lobu arasındaki bağlantı kesildi. Kabloları ne kadar sürttürürsem sürttüreyim katiyen temas kuramıyorum. Bir tarafımda olan şeyi diğer tarafıma iletemiyorum, bu ara kendime sözümü dinletemiyorum Osman.

Her şeyi unutuyorum. Yalancılık düzeyinde inkâr edi-

yorum yaşadıklarımı. Halbuki niyetim bu değil, gerçekten unutuyorum. O kişiyle bir yerde tanıştığımızı, şurada bir öğle yemeği yediğimi, o filmi izlediğimi... İnanır mısın, hiç hatırlamıyorum. Yürürken sanki yürümüyorum da hafif hafif uçuyorum. Hafızam pamuk ipliğine bağlı, bazı şeyleri güç bela tutuyorum. Yine de seni unutmuyorum, ama seni unutmuyorum Osman.

İşe gitmek istemiyorum. Gidecek olsam da bilinçdışım göndermiyor bazen. Yanlış vapura binip Heybeliada'ya gittim bir gün, boş boş dolanıp eve döndüm. Birkaç kere, tam evden çıkmadan önce ishal oldum, mesai saati dolunca geçti her seferinde. Evde kilitli kaldığım bile oldu, nasıl olduğunu hiç sorma. İnsan ömrü, hep aynı işi yapmak için fazlasıyla uzun, artık devam edecek gücü bulamıyorum. Anlatınca insanlar çalışmak istemediğimi düşünüyorlar. Oysa ben sadece, artık başka şeyler yapmak istiyorum. Gönlüme göre bir iş bulsam gözünün yaşına bakmadan evkaftaki memuriyetimi yakacağım, arkama bile bakmayacağım Osman.

İşten arttırdığım günler aylak aylak sokaklarda dolaşıyorum. İnsanlara baktıkça kendimden uzaklaşıyorum. Böylece biraz daha kolay oluyor. Bir tane bakkal var mahallede, kadın mümkün değil beni sevmiyor. Ne zaman gitsem bir gıcıklık... Bense ısrarla gidip ondan alışveriş yapıyorum. Kendimi sevdirmeye çalışmıyorum ama durduk yere sevilmemeyi de gururuma yediremiyorum Osman.

Yalnızlıktan çok hoşlanıyorum. Ama sen yalnızken nasıl birisin onu da merak ediyorum. En çok akşamları aklıma geliyorsun. Sıcak su torbasını doldurup battaniyenin altına girdiğimde, ışıkları kapatıp dizi izlerken... Bu yöntemle biraz üşüyorum ama hiç olmazsa enerji tasarrufu yapıyorum. Sen akşamlarını nasıl geçiriyorsun? Sormuyorum, dediğim gibi, sadece merak ediyorum. Keşke bütün paralel evrenlere istediğimiz zaman girip çıkabileceğimiz bir sistem olsaydı

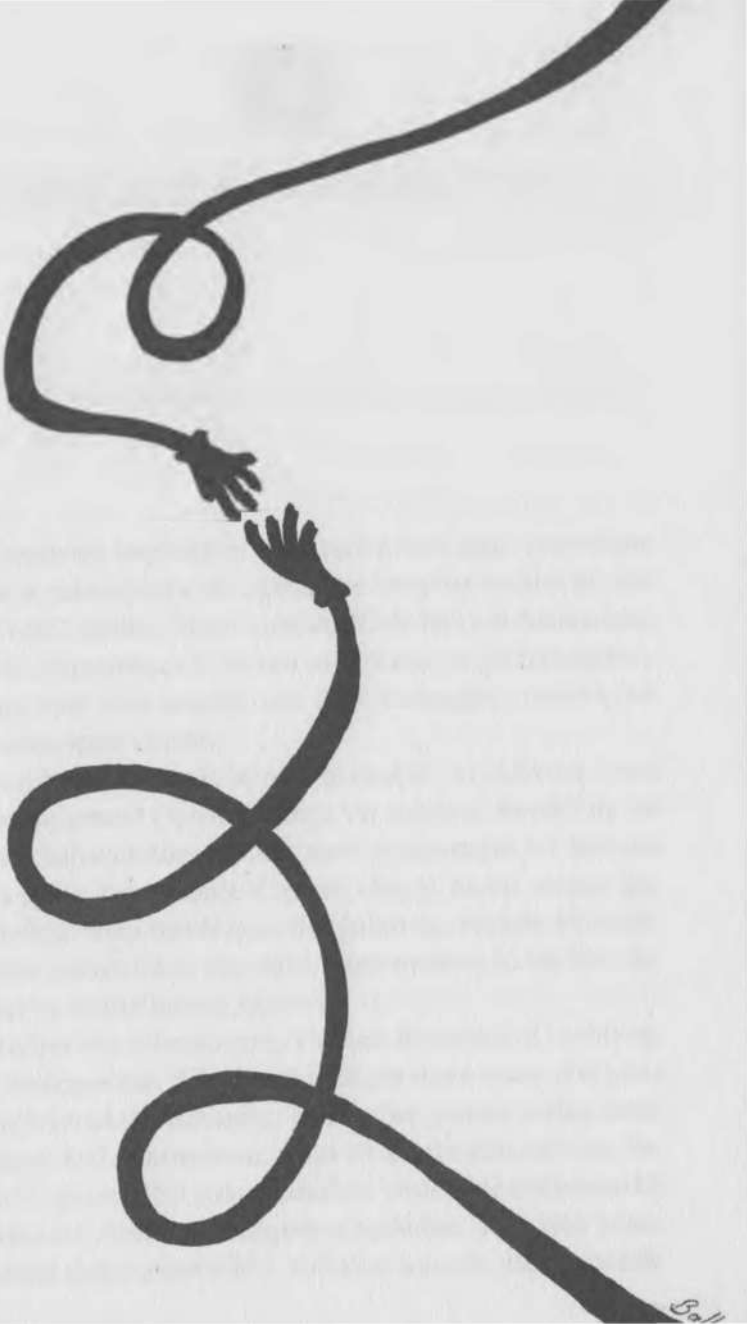
bu. O zaman derdimi çok daha kolay anlatabilirdim Osman.

Yıllar önce Kazakistan'da bir uyku salgını olmuş. Hastalığa yakalananlar, bir anda gözlerini kırpıştırıp titremeye başlıyor, sonra da günler sürecek bir uykunun kucağına düşüyorlarmış. Uyandıklarında, o uykulu dönemi hiç hatırlamıyorlarmış. Çok müthiş değil mi? Kasabadaki kedileri bile etkilemiş hastalık. Gerçi sonradan bu uykuların sebebinin civardaki uranyum madeni olduğu anlaşılmış. Havaların iyiden iyiye soğumaya başladığı şu günlerde, bunun uranyumsuz versiyonunu yaşasak, güzeeel bir kış uykusuna yatsak, hepimize çok iyi gelmez mi Osman?

Birkaç ay önce bir aile yakınımızı kaybettik. Her ne kadar akıl sağlığımı korumak için cenaze törenlerine gitmekten mümkün olduğunca kaçınsam da bu sefer gittim. İçimde, uzun zamandır sebepsiz bir ağlama isteği vardı. Durduk yere sokakta, otobüste, iş yerinde filan ağlarsanız insanlar delirdiğinizi düşünebiliyorlar ancak cenazeler bu iş için biçilmiş kaftan. Böyle yerlerde kimse size niye ağladığınızı sormaz. Ağlarım da kurtulurum diye düşündüm. Koyu renk kıyafetlerimi ve söz konusu ölüden tamamen alakasız kederimi giyinip cenaze evine adım attığımda, rahmetlinin karısı, çevresinde toplanan kalabalığa, rahmetliyle hatıralarını anlata anlata ağlıyordu. Ölüm tuhaf şey tabii, onca zaman yanında olan insanın artık orada olmaması tuhaf. Tam da kadının maruz kaldığı bu ani yokluğa üzülüp ağlayacak gibi olmuştum ki, hikâyenin en dramatik anında, Feride Yenge'nin ağzındaki takma dişler yerinden fırladı. Sanki bir şaka kutusundan hiç beklenmedik bir anda çıkmış gibi uçup yere düştü dişler. Feride Yenge, artık ağzında dişleri olmadığı için az önce olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Kocasının ölümü gerçekten de bir anda çöktürtmüştü kadını. Dişleriyse, garip bir halının üstünde, sıra sıra dizilmiş bir sürü utangaç çorabın dibinde, ağızsız bir ağız dolusu gülüyor, tüm bu

olanlarla dalga geçiyordu sanki. Ağlayamadım tabii. Bazen ne yaparsan yap ağlanmıyor Osman.

Bundan sonra sana tekrar yazıp yazmayacağım ancak ve sadece beni ilgilendirir. Konu artık sen değilsin, bunu anlayabileceğini tahmin ediyorum. Bol bol dilek dilemeyi unutma, yeni yılın kutlu olsun Osman.

Senden ayrılmaktan bıktım Osman

Sana yazmaya başladığım ilk günden beri sana yazmaktan kaçmaya çalışıyorum. Bu uğurda ne kavgalar verdim bir bilsen. "Yok," dedim, "Bitti," dedim, "Öyle biri yok benim için, o defter kapanmıştır!" dedim ama kimseye dinletemedim. Madem öyle, ben de artık ters yöne koşacağım, ömür boyu sana yazacağım Osman.

Zaten bitmedi, nerde bitti, kim demiş? Ayrıldıktan sonra bitiyor muymuş? Öyle bir dünya var mıymış? Ayrılık da bir ilişkidir nihayetinde, ayrılığı nasıl yaşayacağın bir bakıma tercih işidir. Ben seninle düşman olmayı hiçbir zaman düşünmedim. Sana hissettiğim duyguları da, iyisiyle kötüsüyle hiçbir zaman inkâr etmedim. Şunu unutma ki biz bitti demeden bu iş asla bitmez Osman.

Okudun mu bilmiyorum, Thomas Bernhard'ın otobiyografik beşlemesinin *Kiler* isimli cildinde uzun uzun, ters yöne doğru koşmaktan bahseder. Merkezine gitmek yerine tersine doğru hızla koşmaktan... Ben de şehrin tam kalbine, Beyoğlu'na gitmek için yola çıkmışken birden hiç beklenmedik şekilde ters yöne doğru koşmaya başladım. Tırıs tırıs başlayıp sonra depar attım âdeta. Gelinen noktada, babamın rah-

mine kadar döndüm diyebilirim şu an. Gün gelip de benim bile Freud'u haklı çıkaracağım kimin aklına gelirdi Osman?

İstanbul'u bıraktım demeye çalışıyorum. Bir süre kullanmamaya karar verdim; ciğer dalak bırakmadı. Bundan sonra cenazesine bile gitmem diyeceğim de, gideceğimi adım gibi biliyorum. İstanbul'dan değil ama her hayat yıkıp kuruşumda yine senden ayrılmaktan bıktım, artık ne olacaksa olsun Osman.

Kendimden sökemediğim yerlerine yapışıp tam kalmaya çalışmaktan da bıktım. Bundan böyle kolum mu sende kalacak, bacağım mı bilmiyorum. Diyetim neyse ödüyorum, olduğum kadarımla sökülüp gidiyorum Osman.

Geçici bir zaman için olduğunu bilsen de İstanbul'u bırakmak kolay değil. İnsan ister istemez ekstra duygusallaşıyor. Eşyaları araca yüklerken, yoldan geçenlerden birinin "Güle güle" demesini bekledim. Kimse demedi inanır mısın? Onca yıl yaşadığım mahallemden ayrılırken sadece sokak köpekleri layığınca uğurladı beni. Bakkal kadın kapıya çıktı ama tahmin edeceğin üzere selam bile vermedi. Üzüldüm tabii, hassas insanım. Artık yoldan geçip gidenler bile kalbimi kırabiliyor Osman.

Kalp, kırılıp yapışa yapışa Frankenstein gibi bir şey oluyor. İnsan desen değil, canavar desen değil. Ama evlat gibi bir şey yine de, ne yapabilirsin ki? İşte ben de bir ağaç tepesindeki karargâhıma çekildim, kalbime öz evladımmış gibi bakıyorum. Nasıl yaşıyorum bir bilsen, hiç bu kadar yaşamamıştım Osman.

Bir hayattan daha sağ kurtulmuş gibi hissediyorum kendimi. Bernhard, yine *Kiler*'de şöyle bir şey de söylüyor: "Geleceğim olmadığına dair önceki inancım yok olmuştu, artık geleceğim olabileceğine inanmıştım ve aniden her şey bende hayranlık uyandırmaya başlamıştı ki çok uzun zaman önce kaybolup gitmiş bir duyguydu bu. Eskiden çoğu kez yap-

tığım gibi, kendimi bir geleceğim olacağına ikna etmem gerekmiyordu artık, bir geleceğim vardı. Yaşamıma yeniden kavuşmuştum ve onu yeniden avuçlarımın içine almıştım." Ben de tam böyleyim şimdi işte. Yine hayatımı kurtardım, ben olmasam ayvayı yemiştim cidden. Ben bu kendimin hakkını nasıl öderim hiç bilmiyorum Osman.

Son zamanlarda her cepheden öyle kötü bombalandım ki, bir ara kurşunlar üstünde sek sek sekip gölgesinden hızlı silah çeken Red Kit gibi takılıyordum görsen. Kurşunlar yorucuydu ama Red Kit olmak çok eğlenceliydi, ben bundan sonra yalnız kovboyum Osman.

Bir haber gördüm: Samsun'da biri, arabası arıza yapınca benzin döküp yakmış ve söndürülene kadar da orada öylece durup izlemiş. O anda neler düşünmüş olabileceğini tahayyül etmeye çalışırken, senden gizleyecek değilim, hoşlanmaya başladım adamdan. Hayallerimin erkeğini bulmuş olabileceğimi düşünüyorum. Hal böyleyken, ben bir Samsun'a kadar gidip geleceğim, kusura bakmazsan bir de araba yakmayı deneyeceğim Osman.

O işi kafamda bitirdim. "Hangi işi?" diye soracak olursan şu an izah edemem, takip ediliyor olabiliriz. Ama şu kadarını söyleyeyim, kurdun dişine kan değdi, beni artık kimse tutamaz Osman.

Kırsalda hayat epey iyi. Doğada pazartesi yok gerçekten de. Fakat pazar da yok. İş hiç bitmiyor da ne yapıyorsan kendi hayatını sürdürmek için yapıyorsun, o güzel. "I will survive" diyebilirim çok rahat bir şekilde. Böyle bir hayatta köle de benim ama hiç önemli değil, çünkü kral da benim Osman.

Bahçeye Osman adında bir çam ektim. Güzel yeri kaptı valla, halinden memnun görünüyor. Yiyor, içiyor, güneşleniyor, başka bir şey yaptığı yok. Ben boyuna çalışıyorum, o hep yatışta. Bazen o serpildikçe sana kuruluyorum, ben burada neler çekiyorum Osman!

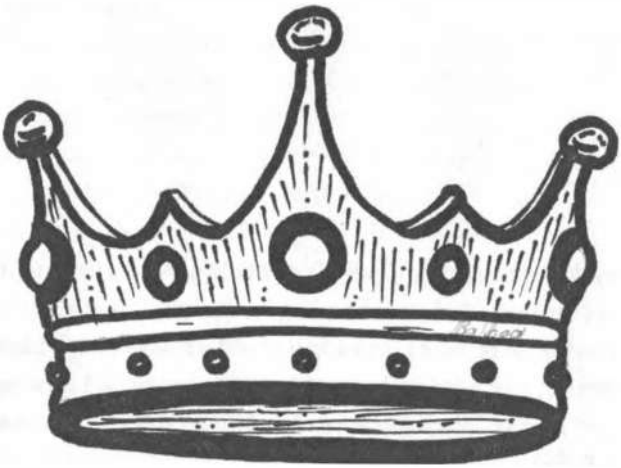
Seni artık daha seyrek özlüyorum ama bazen ilk günkü yoğunlukla oluyor. Doğrusu bunca zaman sonra hayalimde de olsa gelip boşluğumu bulmana çok bozuluyorum. Çamdan Osman'a bir bardak su bile vermek istemiyorum. Ama sana kızdım diye elbette ağacı susuz bırakmıyorum. Sen de iyice şaşırdın artık, manyak mısın nesin Osman.

Dedelerimin efsaneye dönmüş bir kan davası hikâyesi var. Söylendiğine göre, biri büyük dedemin köpeğini vurunca, büyük dede gitmiş karşı tarafın bütün erkeklerini vurmuş. "Bir köpek için adam mı öldürülür?" diye sormuşlar. "Uşağum," demiş, "Daha ne için adam öldürülür?" Büyük dedem Laz bir John Wick'miş anlayacağın. Bu hikâyeyle gurur duymuyorum, genlerimdeki vaziyeti söylemeye çalışıyorum. Köpeğime zarar verecek olanın soyunu kuruturmuşum gibi hissediyorum. Allah biliyor ya, katil olmayı hiç istemiyorum Osman.

Çılgın haberi sona sakladım hazır mısın? Dede oluyoruz! Balık'ın yavruları olacak, her tarafım köpeklerle dolacak. Şahsi ve vahşi çetemi kuruyorum resmen, artık herkes ayağını denk alacak. Çok heyecanlıyım ya, torun bambaşkaymış, dedikleri kadar varmış hakikaten. Şimdiden dedelik hormonları salgılamaya başladım. Şey diyorum işte, kızın sana aşeriyormuş da, fırsatını bulursan gelip onu bir öpsene Osman.

Talihsiz ayrılığımızın torunlarımızın geleceğini etkilemesini hiç istemiyorum. Medeni insanlarız neticede. Ayrıca çok iyi bir dede olacağını düşünüyorum. Hayatımda senin kadar kimseyi sevmedim demek gerçekçi olur mu bilmiyorum. Zaten kıyaslayabileceğim kimseyi de hatırlayamıyorum. Ama senin kadar istikrarla kimseyi sevmediğime eminim, bir daha sevebileceğimi de sanmıyorum Osman.

Gördüğün gibi ortalıkta çok fazla duygu var, dikkatli olmamız lazım, çok dikkatli olmamız lazım Osman.

10

Daha ne olsun Osman!

Bazen, az önce şuralardaymış da kaşla göz arasında kaybolmuş bir eşyamı arar gibi, seni ararken buluyorum kendimi. Bulduğum gibi de kaybediyorum. İnsanın kendini elinde tutması hiç kolay değil. Akıl, yabani bir at gibi oradan oraya koşturup duruyor. İşte ben şimdilerde, aklımı bir ahıra kapatmak yerine, onu korumaya almak için etrafına yüksek bir çit yaptırıyorum. Kapısına da köpeklerimi bağladım mı kimsenin yanıma yaklaşabileceğine ihtimal vermiyorum. Ben aklıma güveniyorum da çevresine pek güvenmiyorum Osman.

Bu kayboluş meselesi üzerine çok düşünüyorum. Sen mi kayboldun, yoksa ben mi, bir türlü karar veremiyorum. Geçenlerde, yolda yürürlerken yeğenim birden babasının elini bırakmış ve gözden kaybolmuş. Neyse ki, hızla bulunmuş ama korkusu yetti hepimize. Eve gelince ne kadar telaşlandığımızı anlatıp niye öyle yaptığını sordum. "Ben kaybolmadım ki, babam kayboldu" dedi bücür. Yani neresinden baksan haklı çocuk. İki kişiden biri kaybolduysa, hangisinin kaybolduğunu asla bilemeyiz Osman.

Üç yıl önce ağaç evin önünde, kimin getirip bıraktığını bir türlü çözemediğim bir hurma fidanı bulmuştum. Ektim tabii hemen, hurmayı ye bağını sorma. İlk yıl, tam da güzelce serpilmişken komşunun ergen oğlu baltayla kesti fidanımı. Ben, manyak bir velet tarafından insafsızca katledilen güzel hurmam için ağıtlar yakarken ertesi yıl yine filizlenmesin mi bu? Çakı bulmuş çocuk gibi sevindim. Pamuklara sarıp sarmaladım direngen hurmamı. Gözümün bebeği gibi bakıyordum ki, ikinci yıl bu sefer de bazı firari koyunlar gelip bütün dallarını yediler, böyle sap gibi kaldı fidanım. Artık kesin gitti derken, inanır mısın, yine yeşillendi. Yaşamayı kafasına koymuş her varlığa hayran olduğum gibi, gayrimeşru hurmama da iyiden iyiye hayran oldum böylece. Onu taltif etmek için bir dalına cennet hurması aşıladım hatta. Ancak talih senden yana değilse, ne kadar uğraşırsan uğraş, olmuyor Osman.

Belediyenin kanalizasyon ekibi, yol çalışması sırasında hurmamı vinçle ezdi. Koca aracın koca demir paletlerinin, fidanın üstünden yavaş yavaş geçip onu ezişini izledim. Normalde bilirsin, böyle durumlarda sinirden ya karakolluk ya hastanelik olurum. Ama bu sefer olanları büyük bir sükûnetle karşıladım. Yapılacak hiçbir şey kalmadığını anladığın andaki o kafa rahatlığı hiçbir şeyde yok cidden. Netice de olan olduysa, olan olmuştur Osman.

Neyse işte, sonuçta güzel hurmam, tüm çabasına rağmen dünyaya dik açıyla durmayı başaramadı. Başaramadı demeyelim de, fırsat vermediler diyelim. Ben de ne yapayım, ondan kalan parçaları, bahçenin en güzel yerine yatay olarak gömdüm. Ekmedim de defnettim ağacı anlayacağın. Mezarının başında küçük bir cenaze merasimi bile yaptım. Tüm yaşadıklarından sonra, doğrusu bu kadar saygıyı hak ediyordu Osman.

Sevgili büyüğüm Kurt Vonnegut, *Daha Ne Olsun* adındaki, mezuniyet konuşmalarından müteşekkil o harika kita-

bında, evren ölçeğinde düşününce insan ömrünün ne kadar kısa olduğunu şöyle anlatır: "Vaveyla tekrar başladığında sarılabileceğimiz en faydalı düşünce bizlerin, kimilerinin bizi inandırmak istediği gibi, Eskimolar yahut Avustralya Aborjinleri misali birbirinden uzak, farklı nesillerin üyeleri olmadığımızdır. Zaman ölçeğinde, birbirimizi kardeş saymamız gerekecek kadar yakınız (...) Çocuklarım gezegenin halinden şikâyet ettiklerinde 'Kesin sesinizi!' diyorum, 'Daha ben yeni geldim buraya!'"

"Tüm bunları bana hâlâ niye anlatıyorsun?" diye sormak isteyebilirsin. Sorma bence, cevabı bildiğimi sanmıyorum. Hem zaten nereden bilebilirim ki, daha ben yeni geldim Osman.

Hayatımın, kendimi doğaya fırlattığım bu yeni versiyonuna büyük bir hızla adapte olduğumu söyleyebilirim. Ama biliyorsun ki, hız felakettir Osman. Hiç olmayacak şeyler geliyor başıma, sürekli sakatlanıyorum. En son ayağıma şıngıl rulosu düştü. "O da ne?" dersen, çok ağır bir şey. Sana bu satırları bazı zonklamalar eşliğinde yazıyorum. Evi köpeklere uygun hale getireyim derken tarif edilemeyen silahlarla vuruluyorum. Hırdavat saldırılarından canımı zor kurtarıyorum Osman.

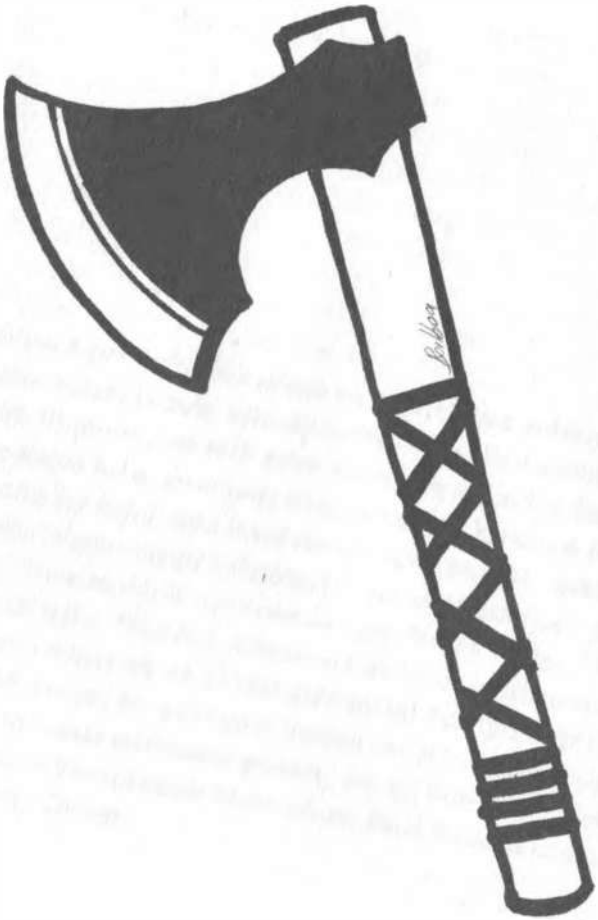
Yavrularım her yere işemeye başladı. Hayatımın ılgıt ılgıt sidik koktuğu bir dönemindeyim. Sanki ben onların köpeğiymişim gibi sürekli peşlerinden koşturuyorum. Gece yatağa girdiğimde yorgunluktan uyumuyorum da düpedüz bayılıyorum. Beni beş çocukla yalnız bıraktın, boyun posun devrilsin Osman.

Şaka yapıyorum ya aşk olsun, ben öyle beddua edecek insan mıyım? Hem işesinler ne olacak, kurban olurum onlara. Her sabah uyandığımda ne kadar büyümüş olduklarına şaşırıyorum. O boncuk gözleriyle bana baktıklarında bütün dertlerimi anında unutuyorum. Birdenbire gelip de kal-

bimin her yanını nasıl böyle ele geçirdiklerine hayret ediyorum. Bozulma ama Tonimoniler doğduğundan beri seni özlemeye pek fırsat bulamıyorum Osman.

Bir ara, sana pişmaniye almaya diye girdiğim dükkândan nasıl tır alıp çıktığımı da anlatayım. Tır aldım ya inanamıyorum o kadar saçma ki, tır yani bildiğin. Sarı böyle, direksiyonu filan var. Çetemi içine doluşturup, dosta güven düşmana korku salacağım günlerin hayaliyle yaşıyorum. Bir süredir sanki esrarengiz bir senarist tarafından yazılan tuhaf bir çizgi romanın içinde yaşıyorum. Gerçekten işler nasıl bu noktaya geldi hiç bilmiyorum ama aşırı eğleniyorum. Hayatıma şöyle bir bakıyorum da, halen ve daima yaşamaya karşı büyük bir iştah duyuyorum. Bir vincin altında filan kalmazsam ömrümü son bölümüne kadar izlemeyi planlıyorum. Vonnegut'un, her zaman kulak arkası ettiğim bir başka öğüdünde söylediği gibi: "İşler yolunda gittiğinde bir durun ve yüksek sesle, 'Daha ne olsun?' demeyi unutmayın."

Hiç unutmuyorum. Dünya her şeye rağmen çok güzel, daha ne olsun Osman.

11

Düelloya müelloya gitmiyorum Osman

Sana yazdığım mektubun ucunu bu sefer bilerek yakmıyorum Osman. Kafam bozuk, üstüme gelme. Asgar Farhadi'nin *Bir Ayrılık* filminde, evi terk eden karısının ardından kızıyla yalnız kalan baba, evvelinde tüm ev işlerini karısının üstüne yıkmış bir hıyar oğlu hıyar olduğu için, çamaşır makinesini nasıl çalıştıracağını bulamaz. Kızına sorar çaresizce. Çocuk da, "Annem dörde ayarlıyordu" gibi bir şey söyler. "Tamam," der baba, "Bundan sonra her şeyi dörde ayarlıyoruz." İzlediğimden beri sık sık aklıma gelir bu sahne. Ayrılık ya da ölüm, fark etmez, bir yokluğun üstüne her şeyi yeniden yaşanabilir bir vakte ayarlamak gerekir, çok iyi biliyorum. Mekanizmamı söktüm baştan kuruyorum, bana bundan sonra saat hep dört Osman.

Hatırlıyor musun, bazen yaşadıklarım zor gelip bunları yaşayan kişi olmaya tahammül edemediğimde, zihnimi bedenimin dışına çıkarabildiğimden söz etmiştim sana. Pek ilgini çekmemişti gerçi, hatırlamazsın. Neyse, ben o işi de biraz abarttım, kabul ediyorum. Artık günümün tamamını kendime belli bir mesafede durarak geçiriyorum. Sanki ha-

yatımı bir başkası yaşıyor da ben kuş gibi ensesine tünemiş onu izliyorum. Başına gelenlerle ilgilenmiyor, o çabalarken ben kanatlarımın arasındaki bitleri ayıklıyorum Osman.

Artık çok da umurumda değil çünkü. Her geçen günün bizi kendi cenazemize yaklaştırdığı bilgisini önbellekte tutunca hiçbir şey çok mühim değil. Acele etmem gereken bir şey olduğunu zannetmiyorum. Kafam nasıl rahatladı anlatamam... Yarışı bıraktım, şampiyonluk turu atıyorum Osman.

Yakın geçmişte sevdiğim birine refakat etmek amacıyla hastanenin üroloji servisinde vakit geçirmek durumunda kaldım. Sabah kakalarını yapmış dedelerin mutluluğu gerçekten görülmeye değer, yolun düşerse uğrayıp koridorda bir tur atmanı yürekten tavsiye ediyorum. Yaşlanmak, mütemadi bir kaybediş ve sanırım ancak bunu kabullenebilenler tadını çıkarmanın bir yolunu buluyor. Günü gelince hepimizin altına kaçıran yamuk yumuk ihtiyarlar olacağımızı hesaba katarsak, ciddiye alacak pek bir şey kalmıyor Osman.

Boğulan balıklar varmış, bunu duymuş muydun? Tamamen suyun altında yaşamaya göre dizayn edilmiş olmalarına rağmen bir şekilde nefessiz kalıp ölüyorlarmış. Bence etraflarındaki balıkların hayvanlıklarına daha fazla dayanamadıkları için... Diğer balıklar sadece nereye geldiğinle ilgileniyor, oraya nereden geldiğine kimse bakmıyor. Birileri için üç kulaçlık yolları kat edebilmek adına solungaçların şişene kadar yüzmüş olsan da okyanus için bu hiçbir şey ifade etmiyor. Zor demiyorsun, kolay sanıyorlar Osman.

Dünyadaki bütün oksijen bir anda bitmiş gibi hissettiğin oluyor mu bazen senin de? Panik atak diyorlar ama tam öyle değil bence. Aşırı yüklenmeden dolayı kilitlenmek. Beynimiz, o bedenin kullanıcısı olan bize, "Hoop birader, yavaş ol! Böyle devam edersen sistem çökecek, yakacaksın hepimizi, rica ederim bir kendine gel" demeye çalışıyor. İşte öy-

le anlarda kendini kapatıp açmayı bir başarırsan gerisi kendiliğinden halloluyor Osman.

Artık nadiren olsa da, içimde hâlâ, dünyayı değiştirebileceğime dair yalancı bir umutla ateşlenen görkemli yangınlar çıkıyor. Rus romanlarındaki karakterler gibi yoluma çıkan her şeye meydan okumak geliyor içimden. Kavga etmek, kan dökmek, baltayla adam kesmek yahut hiç olmazsa duvarda bir silah görmek istiyorum. Fakat bunlar yerine uzun kır yürüyüşleri yapmayı tercih ediyorum. Çok sıkıldım, çok yoruldum. Düelloya müelloya gitmiyorum Osman.

Gerçekler çoğunlukla acı, her zaman özgürleştiricidir. Bak, sana felsefenin temel ilkeleriyle konuşuyorum. Ben o kayayı sırtımda taşımak yerine, önüme koydum heykel gibi yontuyorum. Bir şeye benziyor mu bilmiyorum ama eserimle gurur duyuyorum Osman.

Yar beni, o yar beni... İlle de yar oyar beni... Son olarak bunu da belirtmeden geçmek istemiyorum Osman.

Balboa

12

Aman ne bileyim Osman

Aslında kalbim biraz kırık. İşler bu hale gelmeyebilirdi. Hani duvardan kaldırdığın çerçevenin izi, orayı yeniden boyayana kadar öylece kalır ya... Bilmiyorum, belki de artık badana zamanı gelmiştir Osman.

Geçenlerde defterlerimi karıştırırken bana bıraktığın bazı notları buldum. İrili ufaklı bir sürü kâğıda yazılmış, çeşit çeşit not. Genelde bir yerlere giderken yazmışsın, sen dönene kadar beni ne çok sevdiğini unutmamamı tembihlemişsin hep. Onları bulduğumda nasıl sevindiğimi hatırlıyorum. Ama gerçekten öyle sevilmiş miydim, artık hiç emin olamıyorum Osman.

John Fowles, *Koleksiyoncu*'da şöyle diyor: "Onu unutacağımı sandığım da olmuyor değildi. Ama unutmak insanın yapacağı değil, başına gelen bir şeydir ve benim başıma gelmedi." Sence hayat yaptıklarımız mıdır, başımıza gelenler mi? Cevapların bir anlamı varmış gibi nasıl da her şeyi sorgulayıp duruyoruz değil mi? Boş ver sormadım say. Öyle yani, başıma gelince mutlaka haberin olur Osman.

Ne kadar oldu görüşmeyeli? Üç gün ya da üç sene, fark eder mi? Az önce şurada kahkaha attığını kim inkâr edebi-

lir? Zaman meselesi ne acayip. Aynaya baktığımda beni üzen zaman, ektiğim bir fidana bakıp büyüdüğünü gördüğümde mutlu ediyor. Zamanla her şey geçiyor da, bu geçicilik de insanı dünyaya yabancılaştırıyor. Zamanın ne bok karıştıracağı gerçekten hiç belli olmuyor Osman.

Her bayram olduğu gibi, geçtiğimiz bayramda da ölülerimi ziyarete gittim. Bu da tuhaf geliyor gerçi. Artık elleri olmayan insanların ellerini öpmeye gider gibi koştur koştur kendimi mezarlıkta bulmak... Neyse işte, oturdum mezarlara uzun uzun baktım. Tam duygulanacak gibi olmuştum ki, kendimi hemen toparladım. Yaşamın kıymetini ölülerden iyi anlatanı arasan bulamazsın, bunca yıllık mezarlık deneyimimle konuşuyorum bak. Yeraltı edebiyatını git bir de onlardan dinle sen. Mezarlara diyorum, uzun uzun baktım. Yok valla, ölüm benim aklıma hiç yatmıyor. Ne zaman bir şeylerden şikâyet etmeye kalksam bunu düşünüyorum. İşler ne kadar kötü giderse gitsin, sonuçta biz daha ölmedik be Osman.

Pandeminin başında, neler olacağını hiç bilmediğimiz o panik döneminde, doktor bir arkadaşımı arayıp eczaneden hangi ilaçları stoklayayım diye sormuştum. "İlacı boş ver, tohum al bence" demişti. Bir bildiği vardır diye düşünüp sözünü dinlemiş, kendime küçük bir bahçe yapıp tohum ekmiştim. Gerçekten de o distopik günlerde, minik bahçem hayatta tutmuştu beni. Bu yıl da aynı formüle sığındım. Şimdilerde tam mevsimi, bol bol tohum ekiyorum. Bakma yine en iyisi tohum Osman.

Bu ara şu modern zaman öğretilerine kafayı taktım. Kafayı taktım derken, olumsuz anlamda söylüyorum. Meditasyonmuş, çakraymış, astrolojiymiş, doğru nefes alma teknikleriymiş, yok bilinçaltı temizliğiymiş, vay efendim karmik bağlarmış, vallahi artık hangisini duysam ayrı cinnet geçiriyorum. İnsanların bir şeylere inanma ve tutunma ihtiyacını an-

lıyor ve bu şekilde mutlu olabilen herkese saygı duyuyorum. Ama beni aldığım nefesten bile kuşkuya düşüren bu çağla, doğrusu ciddi problemler yaşıyorum Osman.

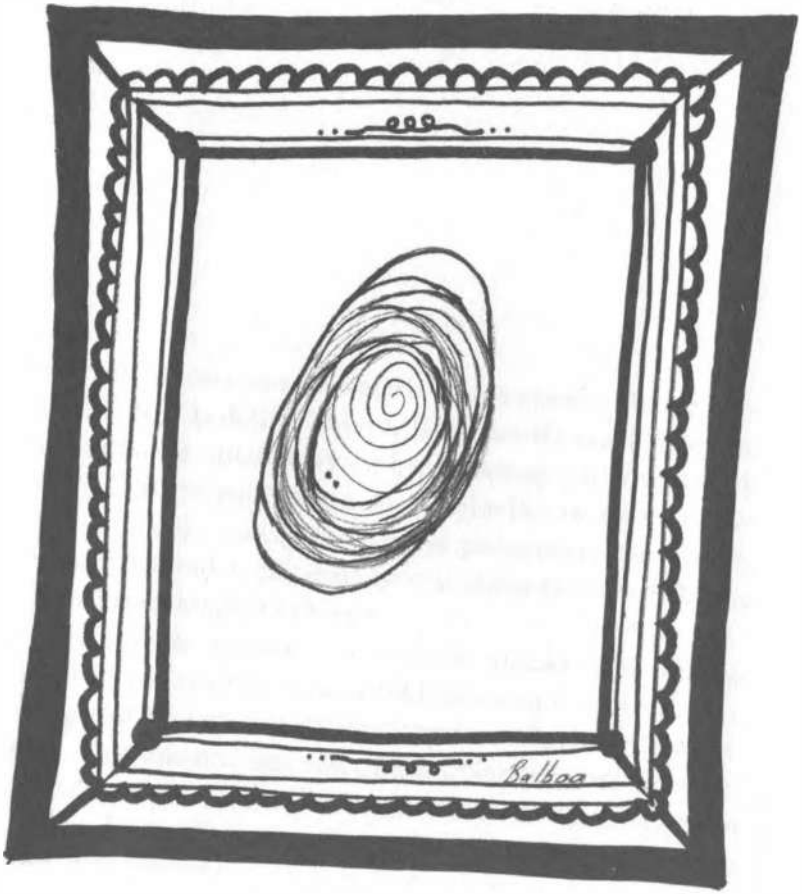
Bireysel düzlemde başımıza ne geliyorsa, kendimizi bu kadar kurcalamaktan geliyor bence. İnsan denilen makine çok bızıklanınca bozuluyor. Herkes gibi benim de işin içinden çıkamadığım, umutsuzluğun doruklarında gezindiğim zamanlar oluyor. Ancak önceye ya da sonraya takılıp kendimi harap etmemeye uğraşıyorum. Bu günden başka hiçbir güne yüz vermiyorum. Biliyorsun ki geçmişi sevmem, gelecekle işim olmaz Osman.

Ben farklı bir şey deniyorum. Günün belli saatlerini bir ağaçmışım gibi geçirmeye çalışıyorum. Karşıma geçip bir ağaç oluşuma bakıyorum. Kırılıp gölgeme dökülen dallarımı toplayıp tek tek yakıyorum. Böyle ufak tefek yangınlarla içimi biraz da olsa ferahlatıyorum. Ama bunun da bir tehlikesi var tabii. Ateşe uzun süre bakınca, ateş de sana bakıyor Osman.

Aylar önce, ağaç evin balkonunu onaralım diye usta tuttum. Aradan onca zaman geçti, balkonun işi hâlâ bitmedi. Usta malzeme almaya diye bir gidiyor, üç ay geri gelmiyor örneğin. Enteresan bir tip, bir şey de söylenmiyor. Geçenlerde biraz da kinayeyle, "Ustacım galiba bu balkonun işi hiç bitmeyecek" dedim. "Hayata karşı bu kadar umutsuz olmayın bence" diye cevap verdi. Mantıklı geldi söylediği, ne bileyim. Şu anda bazı tahtaları kırık olan balkonumda oturdum sana bunları yazıyorum. Ne anlatmak istediğimi de bilmiyorum, öyle konuşuyorum. Bence artık hepimiz yalnızlıktan ufak ufak kafayı yedik ama bir gün hepsinin geçeceğine inanmak istiyorum. Ne olursa olsun ben ustama güveniyorum, sen de hayata karşı bu kadar umutsuz olma Osman.

Niyeyse bu ara seni düşünmeye hep kederle başlayıp neşeyle bitiriyorum. Zamanında, hazır imkânımız varken öyle

güzel oyunlar oynadık diye çok seviniyorum. Hayatın insanın elinden neyi, ne zaman alacağı hiç belli olmuyor. Mümkünken gülmek, akarken doldurmak gerekiyor. Baksana nasıl da büyük büyük konuşuyorum. Derdim büyük konuşmak değil de işte, aman ne bileyim be Osman.

Balboa

13

Bizden büyük hayat var Osman

Doğrusunu istersen, insanlarla temas etmenin hemen her zaman bazı bedelleri oluyor. İki insan bir araya geldiğinde ilk olarak atılabilecek en büyük kazığı atıyor ve "Nasılsın?" diye soruyor örneğin. Ne bileyim ben nasılım? Düşünsen çıldırırsın. Çok düşünmemeye çalışıyorum. Bir noktada şimdiki halimden çok daha iyi olacağıma eminim. Fakat bu henüz gerçekleşmedi Osman.

Geçenlerde hepimizin, olanlardan olacak olanlara doğru ilerleyen zaman yolcuları olduğumuzu fark ettim. "Bunu şimdi mi fark ettin?" diyebilirsin, valla şimdi idrak ettim. Öğrenmenin yaşı yok diyelim. Sonsuz zamanın sınırlı bir kısmında, başka bir boyutta çoktan yaşanmış şeyleri yaşamak için dünyaya gelmişiz. Bir bedenimiz, bir ismimiz var, bize "Bu sensin" denmiş. Doğar doğmaz sahneye atılmışız, doğaçlama bir şekilde kendimiz olma rolünü oynamamız istenmiş. Kötü olansa şu, kimse elimize bir senaryo vermemiş Osman.

Neler olacağını bilmemek insanı nasıl da çaresiz bırakıyor değil mi? Bazen geleceğe bakıp korkudan ölecekmiş gibi his-

sediyor musun sen de? Sabahattin Ali'nin, *Kürk Mantolu Madonna* kitabının daha ilk sayfasında şöyle diyor: "Fakat insanlar nedense daha ziyade ne bulacaklarını tahmin ettikleri şeyleri araştırmayı tercih ediyorlar. Dibinde bir ejderhanın yaşadığı bilinen bir kuyuya inecek bir kahraman bulmak, muhakkak ki, dibinde ne olduğu hiç bilinmeyen bir kuyuya inmek cesaretini gösterecek bir insan bulmaktan daha kolaydır." Çoğumuz, dövüşmek isteyip istemediğimiz sorulmadan o kuyulara çoktan itildik. Çıkmak için ya karanlıklar içerisinden bir kurtarıcının belirmesini yahut da ideal koşulların oluşmasını bekliyoruz. Halbuki kurtarıcılar yok, ideal koşullar yalan. Kurtuluş isteyenin kalkıp o ilk adımı atması gerekiyor. Hem ne olacak ki, en fazla yolumuza bir ejderha çıkar Osman.

Olacakları kontrol edebileceğimizi sanmak da ne büyük ego. Neyimize bu kadar güveniyoruz bilmiyorum. Her şeyi doğru planlarsak yollar bizi tam istediğimiz yere çıkarır sanıyoruz. Sonra hiç beklenmeyen bir anda bir olay küüt diye gelip hayatının ortasına tosluyor, bütün planlar dağılıyor. Oluyor yani bunlar. Kimse kendini bir şey sanmasın, bizden büyük hayat var Osman.

Yaşamımın sürekli *talihsiz bir kaza* nedeniyle değişmesinden çok yorulsam da artık bununla kavga etmiyorum. Artık hiçbir şeyle kavga etmek gelmiyor içimden. Ellerimi kaldırdım, teslim oluyorum. Savaşmayı bırakan insana kim ne yapabilir ki? Yenilmek kadar büyük özgürlük yok, şimdi kazananlar düşünsün Osman.

Böyle konuşuyorum diye sakın her şeyden vazgeçtim sanma. Bilakis, galiba dünyanın nasıl bir yer olduğunu daha yeni yeni anlıyorum. Başta da söylediğim gibi, geçmişten geleceğe doğru giden zaman yolcularıyız işte. Uzay turisti gibi bir şeyiz esasen, bence kulağa eğlenceli geliyor. Bütün bunlar senin de aklına yatıyorsa birlikte krediye girip bir uzay mekiği almamıza ne dersin Osman?

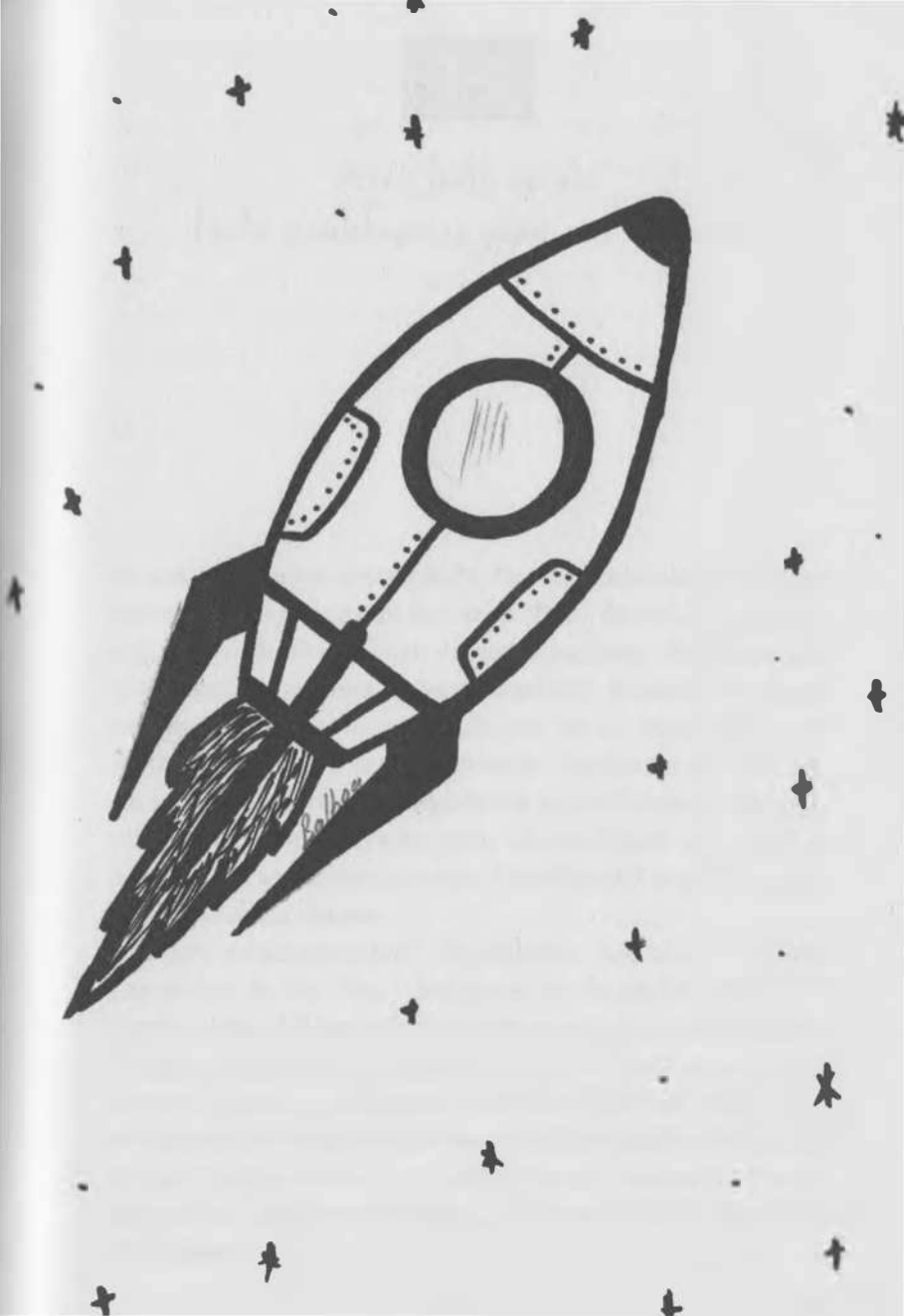
Yağmurdan sonra ortaya çıkan toprak kokusuna "Geosmin" deniliyormuş. "Dünya kokusu" şeklinde çevirmiş kaynaklar. Bilim adamları oturup çalışmışlar ve bu kokunun, bazı böcekler üzerinde yarattığı etkinin 450 milyon yıllık bir hayat döngüsünün sağlayıcısı olduğunu bulmuşlar. Böcekler bu kokuya kanıyor diye yaşıyormuşuz anlayacağın. Dünyanın kokusu hangimizi kandırmıyor ki? Burnumuzun ucunda inceden aldığımız o kokuyla, dön baba dönüyoruz Osman.

Zamanında Karadeniz dağlarına yaptığım kısa seyahatte, ölen birinin ardından "Uçtu" dediklerine şahit olmuştum. Sarp yamaçlarda çay toplarken uçurumdan düşen bir kadının ardından söylemişlerdi. Rahmetlinin düşüşüyle değil, uçuşuyla ilgilenmeleri çok hoşuma gitmişti. Başka bir yerde de, gidenlerin ardından "Öldü" demek yerine "Yaşadı" dediklerini duymuştum. Bak düşün, nasıl da farklılar değil mi? Olayların etkisi, tamamen bizim onu nasıl tarif ettiğimizle ilgili. Öldü, düştü, parçalandı diye anlattığında trajik olacak bir şey, uçtu dediğinde bambaşka bir his bırakıyor. Artık seçtiğim kelimelere daha çok dikkat ediyorum. Umarım zamanı geldiğinde benim ardımdan da "Yaşadı ve uçtu" derler Osman.

Seninle aramızda olan bitenleri büyük ölçüde unuttum. Anılar sanki başka bir hayata aitmiş gibi görünüyor gözüme. Ama bu, beraberinde düşündüğün gibi bir yok oluş getirmiyor. Ben seni kalbimin hafızasıyla hatırlıyorum Osman.

"Soul" diye, 2020 yapımı bir animasyon film var, izlemiş miydin? Bir ruhun dünyaya geliş amacını bulmasına dair çok sevimli bir film. Daha doğrusu, bu amacın illa büyük bir şey olması gerekmediğine dair. Bazen kendimden çok fazla şey beklerken buluyorum kendimi. Sen de yapıyorsun bunu biliyorum. Oysa kendin dahil kimsenin senden ne beklediği değil mühim olan. Bence mühim olan ne kadar hisse-

derek yaşadığın, yeryüzündeki bu sınırlı zamanının ne kadar tadını çıkarabildiğin. Hayatımız bir film şeridi gibi gözümüzün önünden geçerken, başarılarımızın peş peşe eklendiği bir slayt gösterisi izleyeceğimizi hiç sanmıyorum. Öldükten sonra kimse bizi işe almayacak sonuçta, yanlış mı düşünüyorum? Hayatımızı, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmediğimiz idealler peşinde tüketmeyi değil, yaşamayı savunuyorum. Büyük hayallerle çok zaman kaybettik, artık basit şeylerin zamanıdır Osman.

14

Ateş hâlâ sıcak, fazla uzaklaşmış olamam Osman

İlk insan dünyaya düştüğünde, bir süre şapşallayıp etrafına bakmış ve sonra kendini fark edip "Ben" demiş. Bunu söylediği anda da korku ve istek duymaya başlamış. Korkmuş, bir yere saklanıp barınma ihtiyacı hissetmiş. Acıkmış, bir şeyler yemek istemiş. Böylece insan hayatı bu iki duygunun etrafında şekillenen bir şeye dönüşmüş. Kendimizi çok karmaşık varlıklar sanıyoruz. Çözebilmek için de karmaşık düşünceler içinde boğulup duruyoruz. Halbuki basit işte. Korkularımızın ve arzularımızın altını kısabilirsek biraz daha mutlu yaşayabiliriz Osman.

"Bunu nasıl yapacağız?" diyebilirsin. Ben olsam derdim. Cevap tam da bu "Ben" dediğimiz şeyde galiba. Kendimizi sabit, katı, değişmez bir şey sanıyoruz. Kim olduğumuzla ilgili fikirlerimiz ve kararlarımız var. Nelerden korktuğumuzu, neleri istediğimizi, neleri sevdiğimizi, neleri sevmediğimizi belirlemişiz. Bu sınırların dışına çıkarsak yanlış bir şey yapacakmışız gibi hissediyoruz. Kendimize "Ben" adında bir hapishane yapmışız, bir türlü tahliye olamıyoruz Osman.

Bir süredir, "Ben aslında kimim?" diye düşünüyorum. Seninle birlikte olduğumuz zamanlardaki halime ne kadar benziyorum? Kendimi çok sinirli biri sanırdım mesela. Ancak şimdilerde o siniri içimde bulamıyorum. Beni kızdıran şeyler olmadığından değil. Kızacak kadar dahil hissetmiyorum artık hiçbir şeye. Kendime bile dahil değilmişim gibi. Sanki içimden çıkmışım da kol mesafesinden izliyorum olan biteni. Çok da uzağıma gitmiyorum neme lazım. Sonuçta kim olursa olsun, insanın kendini koruyup kollayacak kadar yakınlarında olması gerekir Osman.

Çok merak ediyorum, sen şimdilerde kimsin? Zamanla birlikte ne kadar değiştin? İnsanlar değişmez diyorlar hep. Çoğu zaman da haklılar. Değişmek istemeyen insan değişmez tabii, buna ihtiyaç duymaz. Ama hiç olmazsa arada bir dünyaya bakıp açık yüreklilikle "Sorun sende değil bende" diyebilmek gerekiyor galiba. Koskoca gezegenin tutup bize uymasını beklemekten daha kolay bir şey varsa o da kendini ona uydurmaktır gibime geliyor. Tebdil-i benlikte hemen her zaman ferahlık vardır Osman.

Olduğunu sandığı kişiye tutunup asla sınırlarının dışına çıkamayan insanlar için üzülüyorum artık. "Ben şöyle biriyim, ben böyle biriyim" diye boyuna konuşmalarına da tahammül edemiyorum. Hiç sınanmadıkları durumlarla ilgili kesin bir biçimde "Ben olsam şöyle yapardım" dediklerindeyse artık anlattıklarını hiç ciddiye alamıyorum. Hayat yeri gelince insanın ağzını burnunu öyle bir yamultur ki, feleğini şaşarsın. İnsan söyledikleri değil, yaptıklarıdır Osman.

Bence evrenin kocaman kulakları var. Ağzımızdan çıkan, aklımızdan geçen her şeyi duyuyor. Ne zaman bir şeylere meydan okusam, tak diye karşıma o durum çıkıyor. Sonra çöz çözebilirsen. Fazla iddialı konuşmak istemem ama bana öyle geliyor ki, hepimiz bir üst bilinçten kendi hayatlarımızı yazıyoruz. "Korktuğun başına gelir" diye boşuna deme-

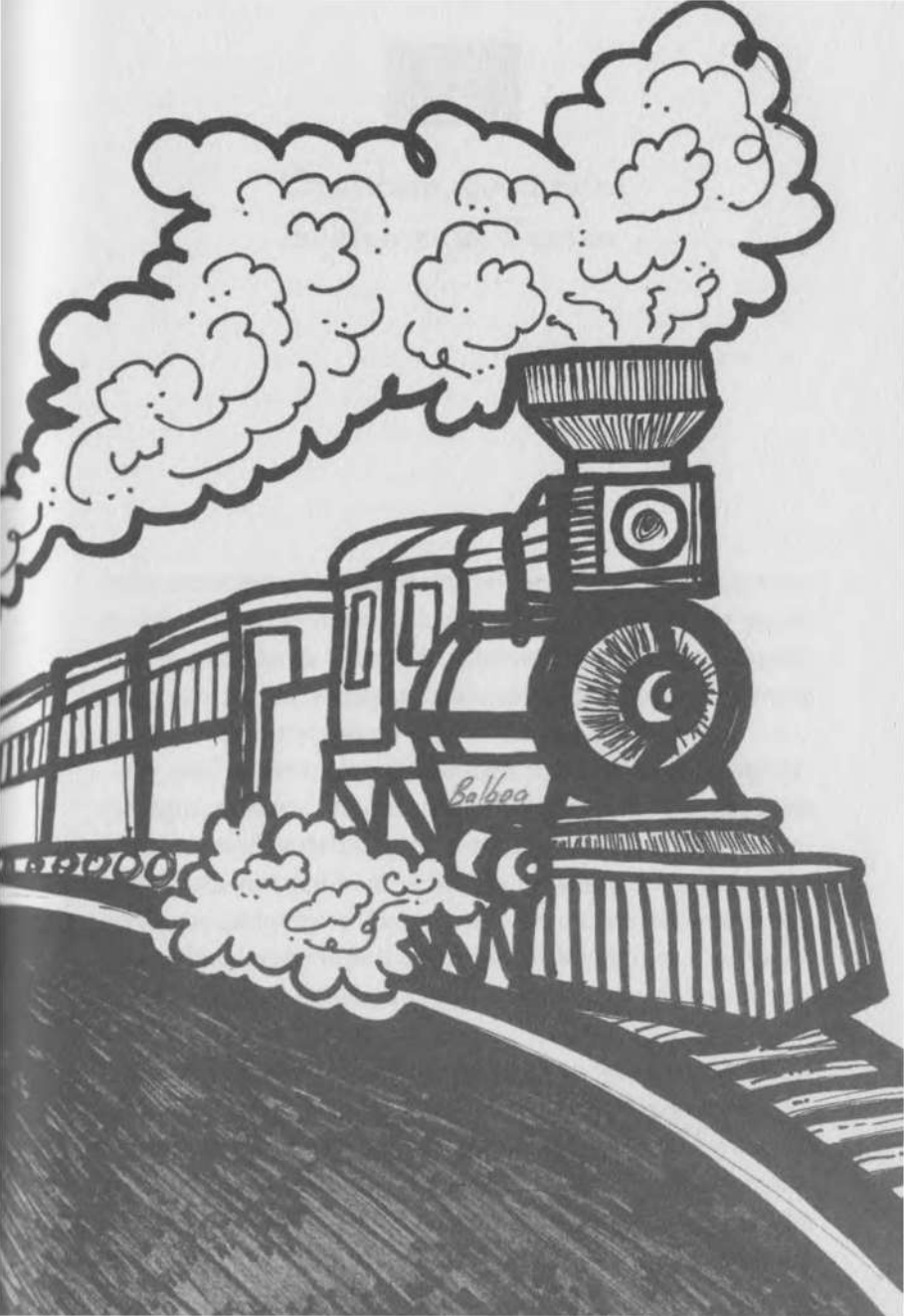
miş atalar. İnsanın düşündüklerine gerçekten de dikkat etmesi gerekiyor Osman.

Şu hayattaki en değerli şeyin akıl sağlığı olduğunu idrak etmemi sağlayacak bir dönemden geçmiştim. Başıma gelenler yetmiyormuş gibi bir de kafamda bir sürü felaket senaryosu kurup onlar gerçek olmuş gibi acılar içinde kıvranıyordum. İki apartman ötemde psikolog bir arkadaşım oturuyordu. Anksiyeteden artık ölecekmiş gibi hissettiğimde can havliyle kapısını çalar, daha içeri girmeden o anda dert ettiğim her şeyi üzerine boca etmeye başlardım. Belki bana sihirli bir şeyler söyler de her şey düzelir diye umardım. O ise her seferinde buzluktan biraz buz getirir ve eklem yerlerimi buzla ovalamamı söylerdi. Sana bir şey söyleyeyim mi, gerçekten işe yarıyor Osman.

Kuyuya sarkan bir ip varsa ya düğümler kendini asarsın ya da tırmanıp yukarıya çıkarsın. Seçenekleri bu ikisine indirdiğinde karar vermek nasıl da kolaylaşıyor değil mi? Demek istediğim, tırmanırken güçsüz düştüğünde, eklem yerlerini buzla ovalamayı lütfen ihmal etme Osman.

Bizim bir Firdevs Teyze vardı. Uzun yıllar önce, kendisini ziyarete gelen kızı ve torununu, korkunç bir tren kazasında kaybetmişti. Bu durumu asla kabullenemedi. Yaşadığı süre boyunca, her gün ama her gün, tren yoluna gidip, bir daha hiç gelmeyecek olan o treni bekledi. Bana kalırsa beklemek dünyadaki en acımasız şey. İnsan beklerken asla tam olarak yaşayamıyor Osman.

Bense şimdilerde, yeniden hayata karışmak için bir heves bekliyorum. "Bir yolumuz varsa o yol bizi bulur" demiştin. Ateş hâlâ sıcak, fazla uzaklaşmış olamam Osman.

Balboa

15

Oturdum, geçmesini bekliyorum Osman

Daha önce işe yarayan bütün yolları denesen de yaşamaya dair bir lokma heves bulamadığın zamanlar vardır ya, işte öyle çukurlarda debelenip duruyorum bu aralar. Düşmesi de, çıkması da bitmiyor. Bunu söylemek hoşuma gitmese de, bazen hiçbir şey avutmuyor Osman.

Bir gün gerçekleşirse üstesinden nasıl geleceğini öngöremediğin, yıllarca düşünsen de bulamadığın, bulamadığın için olmasından deliler gibi korktuğun bir şey gerçekleşince bildiğin her şey hem yerinden oynamış, hem de yerine yerleşmiş gibi oluyor. İnsanın üstüne, dünyadaki bütün sesler kesilmişçesine ürpertici bir sessizlik çöküyor. Garp cephesinde hayat, tenhalara çekip adam dövmeye devam ediyor Osman.

İçimde, şu koşullarda benden beklenmeyecek garip bir şekilde, aşırıya kaçan hiçbir duygu yok. Olanlar ve bitenleri, ölenler ve gidenleri, yani hiçbir şeyi, henüz hiç anlayamadığım için herhangi birinde odaklanamıyorum. Anlatamıyorum da dolayısıyla. Kafam dünyadan o kadar uzağa gitti ki, nereye gitti hiç bilmiyorum. Karadelikte kaybolmuş bile ola-

bilir, koordinatlarına ulaşmaya çalışıyorum. Bulursam ve sana bir mesaj bırakacak olursa, derhal ileteceğimden hiç kuşkun olmasın Osman.

Bir arkadaşıma dedim ki, "Kendini yapayalnız hissettiğinde, hiç kimse seni duymuyormuş gibi geldiğinde ne yapıyorsun?" "Oturup geçmesini bekliyorum" dedi. O anda bu bana gerçek bir cevap gibi gelmemişti ama düşündükçe anlıyor gibi oluyorum. Denemekten zarar geleceğini zannetmiyorum. Oturdum her şeyin geçmesini bekliyorum Osman.

Böyle hiçbir şey yapmadan beklemiyorum tabii, sistem böyle çalışmıyor. Sen uğraşmazsan hiçbir şey değişmiyor. Çoğu zaman uğraşsan da değişmiyor ama şimdilik bu kısmı görmezden gelelim. Hep söylerim, dayanabilmek için bazı şeyleri görmezden gelmek zorundayız.

Düştüğünde kalkıp oynamaya devam edenlerle, oynamaya devam eder bu dünya. Bunu bana bir çocuk öğretti, aklımdan hiç çıkarmıyorum. Hayatım tamamen çığırından çıkmışken ve İstanbul, tarihinin en cadaloz dönemini yaşarken şehre döndüm, yeniden ev kuruyorum. Aklın bende kalmasın, kalktım, oynuyorum Osman.

Sevgili ablam hep şöyle der: "Dünyanın sonundan başka hiçbir şey, dünyanın sonu değildir." Bu bilginin kesin olmasına bayılıyorum. Geçmişe dönüp şöyle bir bakınca bir sürü kıyamet atlattığımızı ancak hiçbirinde kıyametin kopmadığını görüyorum. Ya birileri bizimle fena halde dalga geçiyor ya da her şey gerçekten bu kadar saçma, bir türlü kestiremiyorum. Her ihtimale karşı arka sıralara geçtim, şimdilik saklanıyorum Osman.

Geceleri kafayı yastığa koyduğunda kalbin, vicdanın rahatsa, işte o geceler dünyanın en kutlu geceleriymiş. Dinlerken boş boş konuşuyorlarmış gibi geliyordu ama ihtiyarlar haklıymış buna inanabiliyor musun? Bir de şunlar varmış: Büyük bir savaş görmüş hiç kimse, artık görmemiş gibi ya-

pamazmış. Bir savaştan çıkmış hiç kimse, artık aynı kişi olamazmış. Kazanmak kaybetmek gibi olaylar komple yalanmış. En önemlisi, "Ben elimden geleni yaptım" kadar güzel cümle yokmuş, tam buradan devam edeceğiz Osman.

Böyle zamanlarda, "İyi ki ayrılmışız" diyorum. İnsan ömrü sadece kendi dertleri için bile yeteri kadar sıkışık bir programa sahip, yanına bir de başkasınınkileri eklemenin uzun vadede çılgınca olduğunu düşünüyorum. Onca yılı bir arada geçirmeyi başardığımız için ikimizin de naçizane birer onur plaketini hak ettiğine inanıyorum. Sana şahsi sorunlarınla başarılar diliyorum, güç seninle olsun Osman.

Beni soracak olursan iyiyim, sessiz sessiz duruyorum. Hiçbir şeye isyan etmiyor, hiçbir şeyle savaşmıyorum. Korktuğumdan değil, çok sıkıldım, bir tatsızlık çıkmasını istemiyorum. Hayatın bu evresinin hızlıca geçmesini umuyorum. Sütten ağzım yandı, yoğurdu yemeye teşebbüs bile etmiyorum Osman.

Bizimki gibi hikâyelerin hep mutlu sona bağlanması beklenir, mutlu son dediğimiz nedir ki Osman?

16

Gülelim gitsin Osman

Mutlu son dediğimiz nedir ki Osman? Anlatanlar, hikâyenin mutluluğa yakın bir yerinde anlatmayı bıraktıkları için birilerinin sonsuza dek pembe bulutlarda yaşadıklarını sanıyoruz. Halbuki Pamuk Prenses'le yakışıklı Prens düğün organizasyonu sırasında mutlaka kavga etmişlerdir. Kaynanalar bir şeylere karışmış, kayınço bir hırtlık yapmış, arkadaşlar dolduruşa getirmiştir. Nikâh masasında bitmiş bile olabilir bu masal, hiç bilmiyoruz ki. Ancak bu durum yine de yazarı yalancı çıkarmaz, insanın nasıl mutlu olacağı hiç belli olmaz Osman.

Şahsen, olan biten her şeyden sıyrılarak nasıl olduğumu düşündüğümde mutlu olduğumu fark ediyorum. Kimseye ihtiyaç duymadan her şeyi kendi kendime çözebiliyorum. Muhabbetim de iyi, hiç sıkılmıyorum. Mecburi şeyler dışındaki her fırsatta kendi yanıma kaçıyorum. Bakma ayrıldık diye mızıklandığım zamanlar oldu ama başından beri tek kişilik yaşamaktan her zaman memnundum. İnsanın hayatının tüm kararlarını başka hiç kimsenin etkisinde kalmadan, bir başkasının düşüncesini hesaba katmadan verebil-

mesi müthiş olay. Zaten aksinin doğamıza aykırı olduğunu düşünüyorum. Arada bir ilişki güzel şey olsa da yalnızlık kadar görkemli bir krallık olduğunu hiç sanmıyorum Osman.

Şu hayatta öğrendiğim iki şey var: Birincisi, taşınırken koli bandıyla makasın yerini asla unutmayacaksın. İkincisi, sermayeyi eşşeğe bağlamayacaksın. İnsan, şahsi hayatının sürdürebilirlikle ilgili olan kısmını değişken, kendinden bağımsız olarak hareket eden fani bir şeye bağlarsa ayvayı yiyor gerçekten de. Tutunacak bir şey arayan herkese kendilerine tutunmalarını tavsiye ediyorum. Biliyorum onun da sağı solu belli olmuyor ama yine de elimizdeki seçenekler arasında en iyisi bu, hem bakma eğlenceli de. Memnun kalmayan gelsin beni bulsun, yerim adresim belli Osman.

Ben işte o tutunmak zorunda olduğum canım kendimi, içimde bir devlet hastanesine yatırdım. İmkânları çok gelişkin olmasa da iyi kötü tedavi oluyorum. Kalbim hâlâ cılk yara ama her gün antibiyotik veriyorlar, iltihabın bir vadede kuruyacağını umuyorum. Bazen insanlar niye aniden sessizleştiğimi soruyorlar. Bilmiyorlar ki, o anda yorgun ve sinirli bir hemşirenin çok acıtarak taktığı serumumu alıyorum. Kendimi tıbbın kollarına bıraktım, gıkımı bile çıkarmıyor, çaktırmadan iyileşiyorum Osman.

Genel olarak hallediyorum yani. Ölümlerin ateşi yavaş yavaş soğuyor, arada bir küçük hevesler yokluyor, hayatım inceden yoluna giriyor. Ama yine de, ne zaman pencerelere yaklaşsam aniden aşağı atlamayacağımın garantisini kendime bile veremiyorum. Beni tanırsın, ölmek istediğim filan yok. Sadece bir anlığına neler olacağını çok merak ediyorum. Zaten insanın başına ne gelirse ya meraktan, ya bilirsin işte... Nihayetinde pencerelere çok yaklaşmıyorum. Hayatın, içinde taşıdığı ihtimallerin hepsini görmeden şuradan şuraya gitmem, ne münasebet! Sen de artık dobarlan bırakma gendini Osman.

Güçlü olmakla dayanıklı olmak arasında dağlar kadar fark var bence. Güçlü olup meydanlarda savaşanlardan çok bir köşede sinsi sinsi dayananlar hayatta kalıyor, dikkatini çekti mi hiç? Aksiyon filmlerinde hani böyle iki mafya grubu karşı karşıya gelir silahlar çekilir herkes birbirini vurur ya. Hah, işte ben o sahnelerde başrolde oynayana değil arka plandaki ölü olduğunu düşündüğümüz figüranlara dikkat kesilirim. İçlerinden biri kımıldadığında yüzüm güler. Kahramanlar illa ölür, biz yaşayalım Osman.

Bunları söylerken, bir köşeye çekilip zamanın geçişine izleyici olmaktan bahsetmiyorum kesinlikle. Bilakis, başına gelenleri abartmadan, düştüğün yere saplanmadan, çok da hadise çıkarmadan devam etmekten söz ediyorum. Zamanla birlikte akmaktan yani. Amaan neyse, ne kadar anlatmayı denesem de kafamdaki gibi aktaramayacağım nasılsa. Hem niye aktarayım değil mi? Aklın var fikrin var, sen de buluyorsundur kendi yollarını. Onu diyorum işte, insanın kendi yolları gibisi yoktur Osman.

Bu arada şunu da belirtmeden geçemeyeceğim. İnsanların çayı şekerli içmelerinin eleştirilmesinden çok sıkıldım. Evrimimizin tamamen şeker peşinde ve şeker uğruna gerçekleştiğini bilmeyen insanlar bu konuda resmen "sugarshaming" yapıyorlar bence. Tamam, sağlıksız olduğu söylenebilir ama sonuçta atalarımız böyle hayatta kalmış. Azıcık analiz, azıcık sentez rica ediyorum. Akşamdan akşama bir şekerli çayımız var, ona da karışmasınlar be Osman.

Konuyu niye şekere getirdim? Çünkü konuları hep tatlıya bağlamak gerekir. Dalga geçemediğimiz her şey bizi tüketir, gülelim gitsin Osman.

Balboa

17

Biz biliyoruz da mı yaşıyoruz Osman?

"Yeni bir yıla daha, yine seninle başlamak istemezdim Osman." Geçen sene tam da bu günlerde böyle girmişim söze. Zaman gerçekten de vahşi ırmaklar gibi akıp gidiyor. Şu son bir senede neler oldu var ya, üff diyorum. Anlatasım bile yok inan, lanet gelsin şu son bir seneye. Evi yansın, ocağı yıkılsın, defolup gitsin hangi cehenneme giderse. Adını dahi anmak istemiyorum. Bu yılı, en sevdiklerimle birlikte toprağa gömüyorum. Önümüzdeki yıldan burada herkesin huzurunda biraz insaf istiyorum Osman.

Ölüm hakkında düşünmeyeyim diye kendimi neye saracağımı şaşırdım. İçimde öyle büyük bir boşluk oluştu ki; göğsümdeki koca, kara, katran kazanın içine ne atsam, karadelikte kaybolur gibi kayboluyor. Âdeta meteliğe kurşun atıyor içim. Ne yaparsam yapayım dolduramıyorum, doldurmaya yaklaşamıyorum bile. Biraz daha böyle sürerse mecburen Doktor Umuz'u arayacağım, doktor kontrolünde çıldıracağım Osman.

Büyük dedemin Laz bir John Wick olduğundan söz etmiştim hatırlarsan. Son zamanlarda yine açıp açıp seri-

yi izliyorum. Tüm aksiyon sahnelerinin de hastası olmakla birlikte, benim için John Wick ilk filmin ilk 20 dakikası demek. Hikâye orada. Ama ne hikâye, gerçek bir ciğerdelen. Orada hani John Wick'in köpeğini vuruyorlar da, kendisini de zaten dövmüşler de bu şey yapıyor ya hani, sürüne sürüne yanına gidip köpeğin ölüsünü seviyor ya... Hah işte ben o kanlı döşemenin üstünden bir türlü kalkamıyorum Osman.

Bir de şey hikâyesi var hani, İran şahı mı Hint imparatoru mu ne işte, Asya'da bir yerlerde biri sadrazamına demiş ki, "Bana kederli olduğumda sevineceğim, sevinçli olduğumda kederleneceğim bir cümle yaz." Sadrazam da şey yazmış işte: "Bu vakit geçip gidecek." Bu kıssayı ne zaman hatırlasam gerçekliği karşısında dehşete kapılıyorum. Bu vakit geçip gidecek, biliyorum, artık bunu bilmekten de nefret ediyorum Osman.

İnanmazsın, bir süredir ilişkiler üzerine düşünüyorum. İki insan birbirine yaklaşmaya başladığı andan itibaren kaçınılmaz olarak aralarındaki şeyi tarif etmeye çalışıyor. Kelimelerle hat belirliyor sürekli, sınır çiziyor. Bir taşkınlık olmasın, her şey kontrol altında kalsın diye büyük ihtimalle. Ama bunu yapmaya başladığı andan itibaren de aslında göz göre göre işin tadını tuzunu kaçırıyor. Yaşanacak birkaç lokma güzel şey de böylece heba oluyor hızla. Taşkınlık yaratmayacaksa çarpışmaların ne anlamı var ki? Hiç bana bakma, ben zaten bilmiyorum Osman.

Esasen her şey mesafenin doğru ayarlanmasıyla ilgili. Bunu yapabilmek için de kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi bilmek gerekli sanırım. Çoğumuz buralarda tosluyoruz. Bence toplumların sesini lüzumundan fazla duyuyoruz Osman.

Kurt Vonnegut bu konuda da tabii ki nokta atışı bir şey söylüyor. İlişkilerde ayarlanması gereken doğru mesafe-

yi şöyle özetliyor: "Lütfen daha az sevgi ve biraz daha fazla saygı." Sevginin ne olduğu herkes için bu kadar farklıyken, saygıdan daha tutunulur bir dal olduğunu hiç sanmıyorum, herkesi ömür boyu saygıya davet ediyorum Osman.

Bu satırları sana, yılın en uzun gecesini uzun uzun idrak ederken yazıyorum. Bundan öncekilerin hepsinde hep bir şey bekliyordum. Dünyanın en uzun bekleyişiyle lanetlenmiş biri gibi, yıllar ve yıllar ve yıllar boyu bekledim. Nihayetinde beklediğim şey gerçekleşmedi ve konu, bütün bunlar yaşanmamış gibi aceleyle kapandı. Elime bir avuç toprak tutuşturdular, "Al bak, bu hayat" dediler, şaştım kaldım. Şaşkın şaşkın duruyorum. Bir şeyi beklemezken ne yapılırmış tamamen unutmuşum, umarım bir vadede hatırlayıp kımıldayacağım Osman.

Böyle gecelerde bazı ritüeller yapılıyormuş. Millet de ritüel manyağı oldu iyice. Eskiden bu kadar yoktu, patır patır nereden çıkıyor bunlar anlamıyorum. Şamanik şeyler, ateşli mateşli olanlar eğlenceli ama yani niye şimdi narı alıp yere çalıyoruz, yazık değil mi güzelim meyveye? Bir keresinde bir arkadaşımla bir yılbaşı gecesi üzüntüden ve sıkıntıdan patlarken mahallelinin gazına gelip onların âdetine uymuş ve camdan aşağı bardak fırlatıp kırmıştık. Ne kadar saçma bir âdet, yapar yapmaz pişman olmuştuk. Her yer cam kırığıydı sokakta, rezalet yani. Zaten ondan sonra yıl boyunca yüzümüz gülmedi. Ne derler bilirsin, nasıl başlarsa öyle gider. Bence artık kimse, herhangi bir ritüel uğruna, insan kalbi dahil hiçbir şeyi kırmasın Osman.

Benim seni yazdığım gibi, beni de birinin yazdığı iç içe bir hikâyenin içindeysek eğer, şu sıralar sanıyorum yazarın iyiden iyiye sıkıldığı ve yanlış yola girip hikâyeyi enikonu boka sardırdığı yerindeyim. Düzelicez inşallah be, şu olaylar bir bitsin kesin düzeleceğiz Osman.

Öyle işte. Hâlâ biraz soğuk geliyor ama battıkça alışıyo-

rum. Kendimi boşa aldım bayırdan aşağı koşuyorum. Düşüyorum gibi görünüyor olabilir ama bakma aslında uçuyorum. Söylediklerimin hepsini unut, sanki ben biliyorum da mı yaşıyorum Osman?

Balboa

18

Tadilattayız Osman

"Geçmiş yabancı bir ülkedir" diyor L.P. Hartley. "Orada her şey farklı yapılır" diye devam ediyor. Acaba anılarımızın ne kadarını doğru hatırlıyoruz? Bana kalırsa insan zihni, her ziyarette başka şeylerle karşılaştığın garip bir müze. İçinde gezerken bazen "Bu parçayı hiç görmemiştim" diyebiliyorsun. Bazılarının rengi aklında başka kalmış, bazıları belki hiç oraya koyulmamalıymış gibi. Ben işte şimdilerde, başımın üstündeki şahsi müzeme ince ince bakım yapıyorum. Güzel hatıraların tozunu alıyorum, çok değerli olanları biraz daha korunaklı taraflarıma çekiyorum, fazlalıkları da depoya kaldırmak üzere kutuluyorum. Beni arayacak olursan tadilattayım, geçici olarak hizmet veremiyorum Osman.

Aşk meşk mevzularının bu denli karmaşık olmasından acayip sıkıldım. Kültürüyle, sanatıyla, edebiyatıyla kolay olmayacağına öyle inandırılmışız ki, nerede bir sorun yumağıyla karşılaşsak onu aşk sanıyoruz. Zorluklar, mücadeleler, açmazlar, olmazlar, Leylalar, Mecnunlar, kavgalar, krizler derken saçma sapan döngülerin içine çekiliyoruz. Halbuki bir şey olacaksa kolayca olur, yağ gibi akar gider zaten. Ak-

sini söyleyenlere inanma, düpedüz kandırılıyoruz Osman.

Geçenlerde 7 yaşındaki yeğenimle gönül işleri hakkında konuşuyorduk. Kendisi, fikirlerine çok önem verdiğim ve her zaman başvurduğum biridir. Neyse, bıcır bıcır konuşup bazı zor konularda beni biraz aydınlattıktan sonra, sınıfta bir çocuğun ona aşık olduğunu söyledi cıvıldayarak. Dedim, "Peki bunu nasıl anladın?" "Arda beni çizgi film izlemeye çağırdı, bu aşk değildir de nedir?" demesin mi? Sorarım sana, bu aşk değildir de nedir Osman?

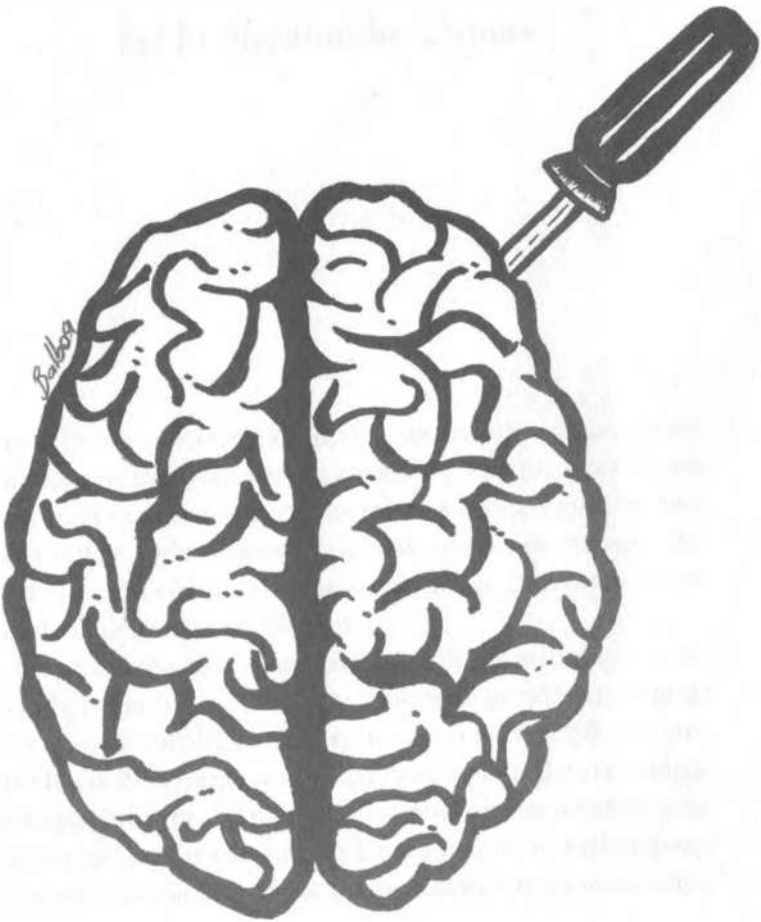
Bence tüm sıkıntı, esasen bir hayvan olduğumuzu bir türlü kabullenememizden kaynaklanıyor. Bak basitçe anlatayım. Bizi diğer tüm mahlûkattan farklı kılan sevgili beynimiz, içerisinde işte o tüm mahlûkatın bilgisini de taşır. Sürüngen beyin, limbik sistem ve korteksten oluşan bu muazzam yapı, doğru yerlerine basıldığında muhteşem sesler çıkarır. Cinsellik sürüngen beyinle ilgiliyken, duygular limbik sistemde dolanır. Fakat elimizde, bizi akıl ve izana davet eden korteks gibi bilge bir kozumuz vardır. Aşk dediğimiz şey, kabul etmek gerekir ki, insan icadıdır. Biz icat ettik aşkı. Yerleşik düzene geçtikten sonra gelişen toplumsal kültürün biyolojiye etkisi sonucu aşık olmak üzere evrimleştik. Öncesinde genlerin devamı için aşka gerek yokken, zamanla bu bir zorunluluk haline geldi. İnsan bebeğinin diğer hayvanlara nazaran çok daha uzun süre bakıma ihtiyacı olması nedeniyle de, bir anne-baba işbirliği oluşturmak adına, tek eşlilik ve sadakat gibi kavramlara yöneldik. İşte bu yüzden, genlerimizin devamı için çıldıran sürüngen beynimizdeki hayvani düşünceleri, limbik sistemimizdeki duygularla olduk olmadık anlamlara bürüyüp aşık oluyor, o kişi tarafından istenmediğimizdeyse soyumuz kuruyacakmış gibi krizlere giriyoruz. Hayır, kurursa kurusun, bu çağda böyle ilkel yaklaşımlar da nedir? Çelişki tam burada işte. Aklını korteksine toplayıp sistemi reddedenlerin genleri devam etmiyor. Akıl-

lılar ölüp gidiyor yani, hadi geçmiş olsun. Biz, hayatta kalan diğer kafasızların torunlarıyız özetle. O yüzden dedelerimiz ve ninelerimizle aynı tuzaklara düşüyor, hâlâ armut gibi aşık oluyoruz Osman.

Yani olalım tabii, başka türlü de tadı tuzu çıkmıyor bu hayatın. Denk gelirsek en kralını yaşayalım hatta, buna kim hayır der? Ben hiç demem açıkçası, tövbe, bu devirde bir aşk kolay mı yetişiyor? Ama işler ters gittiğinde, korteksimizin adamı olmayı başarıp meseleyi çok büyütmemeyi öğrenmemiz, aşk acısını tarihe gömmemiz gerekiyor Osman.

Başta da söylediğim gibi, ben bir süreliğine tadilata aldım zihnimi. Nalbur nalbur dolaşıyor, en iyi malzemeleri kovalıyorum. Daha uzun yıllar dayansın diye hiçbir masraftan kaçınmıyor, bütün birikimimi bu uğurda harcıyorum. Arkama dönüp şöyle bir bakıyorum da, aklımızdan başka kaybedecek neyimiz kaldı ki Osman?

Son zamanlarda sık sık çocukluk fotoğraflarıma bakıyorum. Nasıl tatlı bir kız görsen, götünü yerim ben onun. Bu beden nasıl böyle büyüdü, o çocuk nereye gitti diye düşünüyorum uzun uzun. Her nereye gittiyse sonsuza kadar geri gelmeyeceğini biliyorum. Bir daha ellerim hiç öyle minik olmayacak yani, fiziksel bir şeyden bahsediyorum. Her nereye gittiyse ama, çok uzaklara gitmediğini de biliyorum. Buralarda işte... Geceleri kıldan ince, kılıçtan keskin köprülerde yürürken, köpekli tişörtü ve kanamış dizleriyle karşıma çıkıyor. Onun o masumiyetini görünce kucağıma alıp sarılmak, kalbime sokup saklamak geliyor içimden. Galiba öyle de yapıyorum. Büyürken çok yoruldu, şimdi biraz dinlendiriyorum. Uykuya dalana kadar başında bekliyorum. Çok sevdiği abisinin hep yaptığı gibi, eğilip saçlarından öpüyorum. Aşktan sevgiden geçtim. İnsanız, şefkate ihtiyacımız var Osman.

19

İyi ki doğdum be Osman!

Hayatım bir mekânmış da herkes içerideyken dışarı çıkmışım. Dönen muhabbetten kafam şişmiş, kapının önünde peş peşe sigara içiyorum. Hava soğumuş ama içeri giresim yok, parti bitene kadar dışarıda takılmak istiyorum. Komple gitsem çok ayıp olurmuş ondan duruyorum. Dünyanın konularıyla ilgilenmiyorum Osman.

Bu gezegenin etrafındaki 365 günlük bir turumu daha tamamlıyorum bu ay. Bunun gibi nicesini geride bıraktığıma kim inanır? Vallahi ben bir türlü inanmıyorum. Şikâyet ettiğimden değil. Aksine, badirelerin çoğunun ardımda kaldığını düşünüyorum. Atlattım yani, atlatmış insan rahatlığı çöktü üstüme yemin ederim. Bu kafaya gelmenin bedeli gençlikle ödeniyorsa eğer, birkaç kırışıklığın lafını etmek zaten bana yakışmaz Osman.

Yine de insan başka yollar arıyor tabii, ölümlülük kolay kolay kabullenilecek şey değil. Bir dönem reenkarnasyona inanmayı denedim bu yüzden, bir dönem dediğim üç saat filan. Hayatının ziyan olduğunu düşündüğün zamanlarda, bir şansının daha olması ihtimali insana iyi geliyor. Telafi sına-

vı gibi bir şey, bu sefer sıkı çalışırım kurtarırım diye ümitleniyorsun saf saf. Ama bence maalesef yok böyle bir olay. Elimizdeki tek seçenek bu hayat, her ne yaşayacaksak burada yaşayacağız Osman.

Sana inanan tek bir kişi varsa kurtulursun, ben bunu bilir bunu söylerim. Bir kişi bile yeter insanın kara kara kuyulardan çıkmasına; gerçekten varsa yeter. Hatta sana bir sır vereyim mi, o kişi kendin bile olabilirsin Osman.

Bundan aylar önce, her şey gün gün kötüleşip de ben henüz daha da kötüye gideceğini bilmezken, bir gece delirdim. Şaka yapmıyorum gerçekten onun gibi bir şey oldu. Ağaç evdeydim. Bunaltıcı bir sıcağın ardından gece hiç beklenmedik bir fırtına çıktı. Birden kapkara bulutlar sardı her tarafı. Yağmur başladı ama nasıl şiddetli. Şimşek, gök gürültüsü, rüzgâr... Ağacımla beraber ben de sallanmaya başladım. Halihazırda içim de sallanıyordu zaten. Canhıraş kendimi balkona attım. Anında sırılsıklam oldum, anında üşüdüm, anında korktum. Tam geri dönüp içeri giriyordum ki, "Gelsene sen buraya!" diye biri seslendi. Başımı arkaya bir çevirdim, tövbe yarabbim, karşımdaki kendimdim! Dedim ya, biraz patolojik bir olaydı kabul ediyorum. Yetkilileri arayıp beni ihbar etmeden önce, lütfen yazdıklarımın devamını da oku Osman.

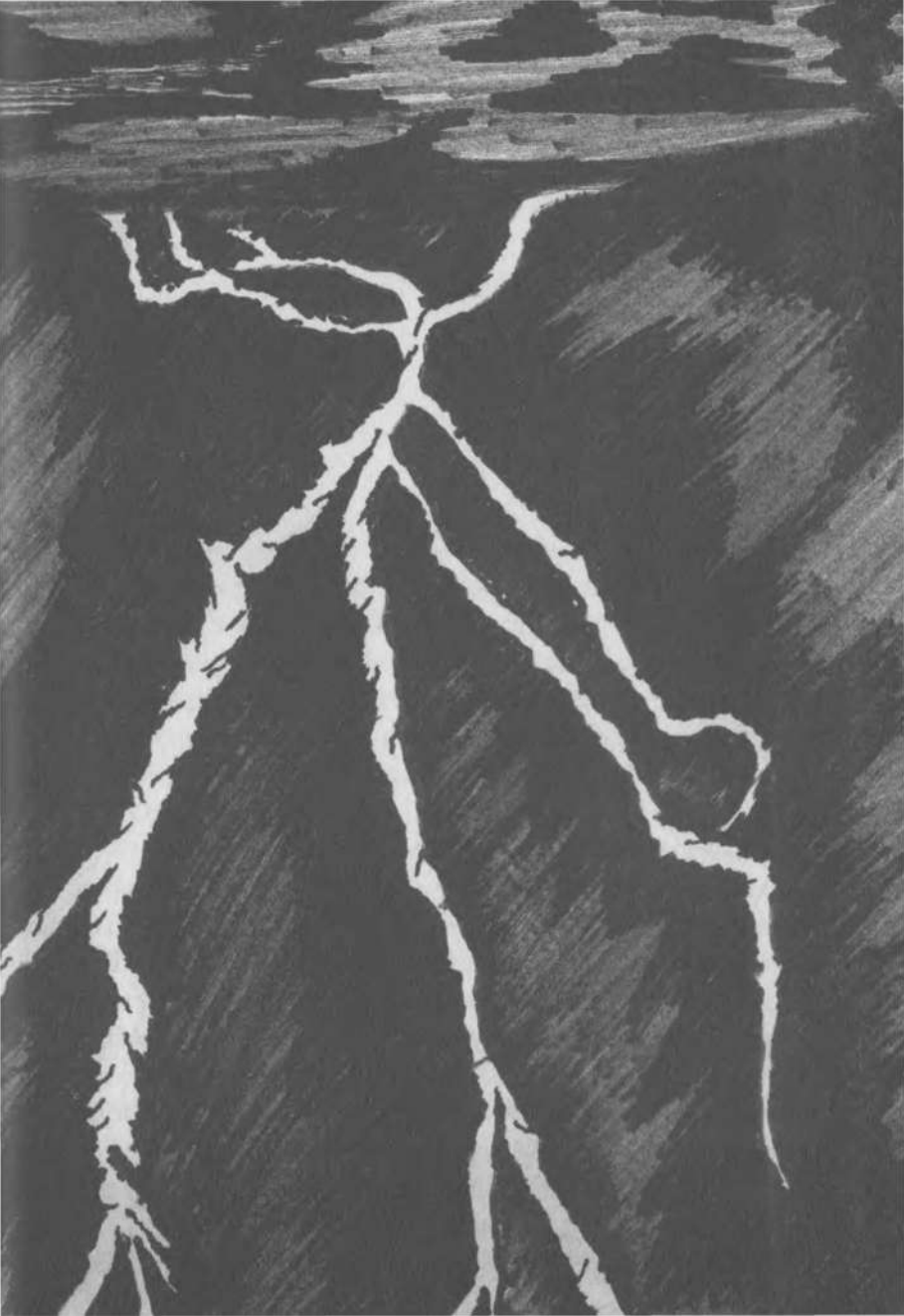
İşte o gece bir güzel konuştum kendimle. Dedim, "Kızım olay nedir?" Dedi, "Böyle böyle." Dedim, "Ne yapmayı düşünüyorsun, bu şekil durup üzülecek misin?" Dedi, "Bilmiyorum, başka yolu var mı?" "Var," dedim, "var", tane tane anlattım bütün yolları. Bir güzel dinledi. Önce hepsi zor geldi tabii, hepsi için belli bir efor gerekliydi, hiçbirine halim yokmuş gibi hissediyordum kendimi. Ama fizik yasaları dedim, entropi dedim, matematik dedim. Felsefe dedim, evrim dedim, denge dedim. Aklıma ne geldiyse sayıp döktüm ispatlamak için. Bilimi, tüm mızıklanmalarıma siper ettim.

Epey etkileyici konuştum açıkçası. Yağmurun altındayım bir de böyle, ıslanmışım, şimşekler vuruyor yüzüme... Bir hoş oldu içim. Mümkün olsa kendimi kendi dudaklarımdan öpecektim. "Halledebilir miyim sence?" dedi. "Halledersin," dedim, "hem ben seninle her yere gelirim"... İnandım kendime inanır mısın? Onu diyorum işte, kendine inanırsan da kurtulursun Osman.

O günden beri kendime kendimin en kral arkadaşı muamelesi yapıyorum anlayacağın. Acıkınca canı ne isterse onu ısmarlıyorum, bunalınca çıkıp bir hava aldırıyorum, kafası bozuksa içmeye gidiyoruz beraber, ağlamaya başlarsa bir komiklik yapıp güldürüyorum filan. Çok eğleniyoruz biz. İnsan bir dertle boğuşurken hiç geçmezmiş gibi hissediyor ya, o gece, hava bunaltıcı bir sıcaktan şiddetli bir fırtınaya dönünce, işlerin de nasıl şak diye değiştiğini tüm hücrelerimle gördüm işte. Kendimi de şimşekler altında iyice gördüm. Bu yüzden gönül rahatlığıyla diyebilirim ki, valla iyi ki doğmuşum be Osman.

İyiyim yani, bir problemim yok hiçbir şeyle. Kalan zamanımın tadını çıkarıyorum. "Bundan beş yıl sonra kendini nerede görmek istersin?" diye sorarlar ya bazen, bunu hiç düşünmüyorum mesela. Nerede olduğum önemli değil çünkü. Nerede olursam olayım, kıkır kıkır gülerken bulmak istiyorum ben kendimi. Aklım fikrim serserilikte. İnsanlar genellikle benim çok şey bildiğimi sanıyorlar... Halbuki gerçekten de, gülmekten başka tek bir yol bile bilmiyorum Osman.

Bir de şunu biliyorum, her şeyin bir sonu var. Tartışmasız bir bilgi bu da, tartışmasız bilgilere bayılıyorum. İçimde yükselen tamtam dansı müziğine bakacak olursak yakında bir şeyler olacak, havadan yakında bir şeyler olacakmış kokusu alıyorum. İstersen silahlarını kuşan istersen teslim ol, senin bileceğin iş, ben daha bilmiyorum. Ama sonumuz yaklaşıyor, hissediyorum Osman.

20

Astalavista Osman

Yaa, öyle işte Osman. Bitmez sandığımız bir aşkın daha nihayet dibini sıyırmış bulunmaktayız. İnsan, işlerin bu noktaya geleceğini teoride hep biliyor da pratikte bir türlü kabullenmek istemiyor. Herkes söylerken içinden "He he" deyip geçiyor. Yeri geliyor çeşitli laf ebelikleriyle kendini bile geçiştiriyor. Bazı şeyler gerçekten de yaşamadan öğrenilmiyor Osman.

Ayrılık acısı harbiden garip olay. Aşk acısı demek doğru olmaz buna, aşk sadece bir parçası. Ayrılık ondan çok daha fazlası. İçine bazen dünyalar sığıyor, hiç ilgisi olmayan konular bile bununla ilgiliymiş gibi geliyor insana. Biz ayrıldık diye salgın başladı, biz ayrıldık diye denizler kustu, biz ayrıldık diye yandı ormanlar, iklim krizi çıktı biz ayrıldık diye. Bir ara sorumlu ararlar da alır bizi hapse atarlar diye korktum, düşün, o kadar biz ayrıldık diye oldu gibi geliyordu her şey. Gerçi ikimizi aynı hücreye tıkacaklarını bilsem çıkar çat çat itiraf da ederdim, o kadar özlüyordum seni.

Üzüntüden burnumun ucunu göremediğim o günler gerçek miydi diye düşünüyorum şimdi. "Niye o kadar üzül-

düm acaba?" diyorum. Başka bir derdim vardı da söyleyemiyor muydum, içime mi atıyordum ne bok yiyordum diyorum. Sana yanarken kendimi nasıl da ihmal etmişim, halimi hatırımı bile sormamışım resmen. Ama artık tarafıma yaptığım tüm ayıpları telafi ediyorum. Hayatımın bundan sonrasını şahsi beyaz atlı prensim yahut hiç olmazsa atım olarak geçirmeyi planlıyorum. Canım beyaz olmasa da olur, ayağımızı yerden kessin yeter diyorum. Onu diyorum işte, ben bu kadını yollarda bulmadım Osman.

Duyguları çok fazla başıboş bırakırsan çeker giderler, ben bu olaydan bunu anladım. Giderler ve dönüp arkalarına bakmazlar bile. Kendisine saygısı olan varlıklardır duygular. Yeteri kadar iyi değerlendirilmedikleri yerde durmaz, daha gerçek hissedecekleri bir yuva aramaya koyulurlar. İşin aslı, buna da layıktırlar. Bize konup sonra kuşlar gibi uçan o aşk da, umarım ihtiyacı olan birilerine gitmiştir Osman.

Senin ardından, olan biteni tasnifleyip yerlerine yerleştirirken epey sıkıntı yaşadım açıkçası. Söylenenlerle yapılanlar arasındaki fark her zaman kafamı karıştırır, adil olmaya çalışırken hep zaman kaybederim. Bir tarafım "Öyle değil" derken, diğer tarafım "Ya ne alakası var" deyip fasikül fasikül argüman çıkarır karşıma, sonrası kavga kıyamet... Ama nihayet, kendimle uzun süredir sürdürdüğüm bu muharebe makul bir sonuç verdi, uzlaşmanın bir yolunu bulduk. Biraz hasar aldım tabii, artık şah damarımda küçük bir çatlakla yaşıyorum. İnce ince kan kaybettiğim doğru fakat sen bir de karşı tarafın halini gör Osman.

"Her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik." Seni düşününce bu söz geliyor aklıma. Her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik, yan yana fotoğraflar çektirdik, güldük, sevindik, eğlendik... Gün oldu sadece birbirimize güvendik, birbirimizi kolladık, birbirimize sarıldık, birbirimizin kollarında ağladık... Gece yarıları kötü bir ha-

ber nedeniyle yollara düştüğümüz de oldu, sabahın körlerinde çılgın tatil planları için de. Sebep ne olursa olsun biz yollarda çok iyiydik, yollarda mükemmeldik, galiba birbirimizi en çok yollarda sevdik. Bakma, seninle ben iyi bir ekiptik. Kaldırımlar biliyor, hakikaten de bir devir muhteşemdik Osman.

Uykularımızdan uyanıp uyanıp birbirimizi öptüğümüz geceleri unutalım mı? Sabahları günaydınlar dediğimizi, böylece günlerin aydınlandığını... Neşelenelim diye sağa sola bıraktığımız notları... İkimiz de kendi sorunlarımızla boğuşurken başımızı çevirip birbirimizi gördüğümüz anda sakinleştiğimiz zamanlar vardı mesela, bir tebessümle dünya umurumuzun dışında kalırdı. İştahım biraz açılsın diye gülen surat şekli verdiğin kahvaltılar hazırlardın bana. İştahın biraz kapansın diye tatsız tuzsuz yemekler yapardım ben, beceremediğimden değil yani, o konuyu netleştirelim yeri gelmişken. Sorarım sana kamp kurarken bizim kadar eğlenen iki insan daha var mıdır? Peki seni vahşi arı saldırılarından koruyacak kadar haşmetli başka bir kadın çıkar mı karşına? Üstelik kendisinin arı alerjisi olmasına rağmen. Sanmam... Hepsini geçtim, işe gitmeden önce birbirimiz için hazırlayıp termoslara koyduğumuz kahvelerin kırk yıl hatırı vardır Osman.

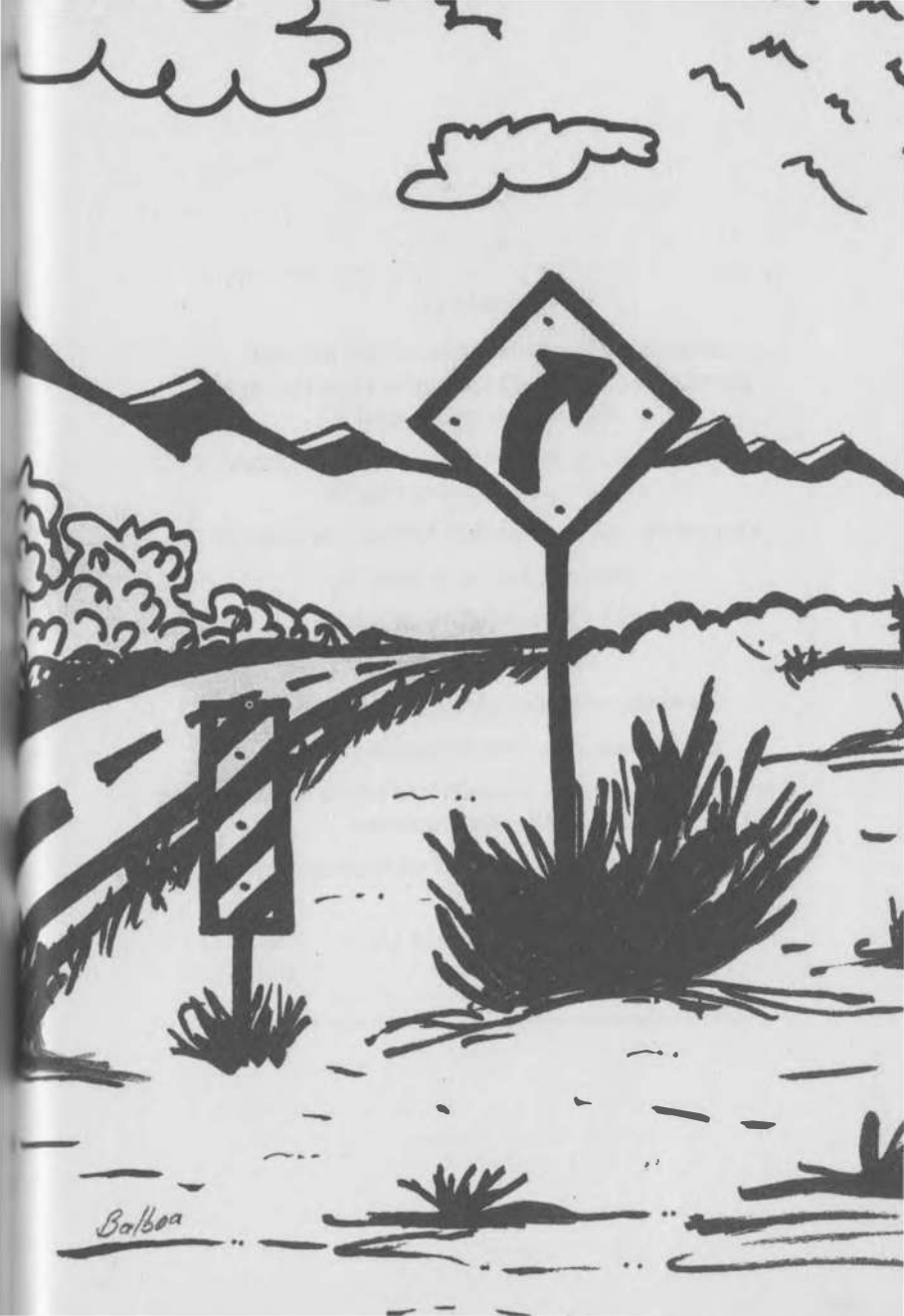
Unutmayalım bunları. Ama çok da hatırlamayalım artık neme lazım, şeytan doldurur. Her şey için teşekkürler faslında oyalanmak istemiyorum, zaten biliyorsun. Onca zamandır ben böyle canım ne isterse yazarken sana hiç söz hakkı vermedim, dramatik yapı buna uygun değildi kusura bakma. Sen de bana teşekkür ediyorsundur biliyorum. Ne demek Osman, lafı olmaz. Ben bu yolun sonunda kendime çıktığım için çok mutluyum. Zor bir yolculuktu ama doğrusu değdi, manzaram gayet iyi. Umarım sen de mutlu olduğun manzaralara bakıyorsundur. Değilse de bir yolunu bulacağı-

na eminim, herkes bulur. Gökteki yol açık, gökyolundan gidenler daima kurtulur Osman.

Bu kaçıncı vedalaşmamız diye soracak olursan, sonuncusu derim. Bu mektupların da sonuna geldik anlayacağın. Gezegenin bir yerlerinde olduğunu bilmek benim için her zaman güzel. Lütfen soluk mavi noktamızda kalmaya ve tadını çıkara çıkara yaşamaya devam et, ben öyle yapacağım.

Gülmeyi ihmal etme, sağlığına özen göster, soranlara selam söyle.

Başka bir hayatta görüşmek üzere,
Astalavista Osman!

Balboa

TEŞEKKÜR

Başından beri bu hikâyeye inanıp beni devamını yazmaya teşvik eden Ayça Derin Karabulut, Candaş Tolga Işık ve tüm okurlara,

Muhteşem editörlüğü yetmezmiş gibi bir de benden bir çizer çıkaran Kıvanç Koçak'a,

Metallica'ya, Sylvester Stallone'ye ve Kurt Vonnegut'a,

Dülrüba'ya ve tüm çocuklara,

Balsu'ya, Körsu'ya, ağaç evime,

Sevgili gezegenimize,

Tanıdığım en dayanıklı kadın olan anneme,

Tanıdığım en merhametli kadın olan ablama,

Gülüşüyle daima beni dünyanın güzel bir yer olduğuna inandıran Didem Bakanay'a,

Ve bu yazıların bir kısmının gerçek muhatabı olan Oğuz'a,

Teşekkürlerimle...

Balboa

"Öyle işte. Hâlâ biraz soğuk geliyor
ama battıkça alışıyorum. Kendimi boşa aldım
bayırdan aşağı koşuyorum.
Düşüyorum gibi görünüyor olabilir
ama bakma aslında uçuyorum.
Söylediklerimin hepsini unut,
sanki ben biliyorum da mı yaşıyorum Osman?"

Ayrılmalıyız! Barışalım mı? Senin canın sağ olsun. Hiç bilmiyorum. Ben artık istemiyorum. Yuvarlanıp gidiyorum. Senden ayrılmaktan bıktım. Düelloya müelloya gitmiyorum. Aman ne bileyim. Oturdum, geçmesini bekliyorum Osman.

Aylin Balboa'nın kendine has kaleminden, bir kadının kendi kendini tamir etmesinin hikâyesi.

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-3332-7

KDV'DEN MUAFTIR